

శ్రీ మాయి అమ్మ వారి దివ్య తీలలు

సేకరణ: శివ కోమలి అమ్మ
సంకలన కర్త: హెసల సుబ్బారామయ్య

ప్రతులకు వ్రాయండి : శ్రీ సాయి మాస్టర్ సేవా ట్రస్టు,
గొలగమూడి, నెల్లూరు జిల్లా 524 321.

సర్వస్వామ్యములు : శ్రీ సాయి మాస్టర్ సేవాట్రస్ట్ వారివి
ప్రతులు : 5,000

ప్రథమ ముద్రణ : అక్టోబర్ 2007

కాపీల కొరకు : శ్రీ సాయి మాస్టర్ సేవాట్రస్ట్
గొలగమూడి (PO)
నెల్లూరు జిల్లా 524 321

Please visit : www.saimastersevatruster.org

శ్రీ మాయి అమ్మ

శ్రీ మాష్టరుగారు అమ్మ మహనీయులని చెప్పారు గనుక దర్శించడానికి వెళ్ళాను. వెళ్ళి వారిని దర్శించినాక వారు సర్వజ్ఞులని, సర్వ సమర్థులని, సర్వ వ్యాపకులనే ప్రత్యక్ష అనుభవాలు ప్రసాదించారు.

మా అమ్మగారు ఎక్కడికీరారు. అలాంటిది శ్రీమాయి అమ్మ దర్శనానికి శేలం రావడం చాలా గొప్ప విషయము. చిత్తూరులో ఉండే మహనీయుని దర్శించి శేలం వెళ్ళాలని మొదట అనుకొన్నాము. కానీ చిత్తూరు బస్టాండులో శేలం బస్సు చూడగానే అందులో ఎక్కేశాము. సాయంత్రం మూడు గంటలకు శేలం చేరవలసిన బస్సు రాత్రి పన్నెండు గంటలకు చేరి శేలం చివరనున్న బస్టాండులో దిగాము. అక్కడెక్కడా లాడ్జీలు లేక లాడ్జీ దగ్గరకు రాత్రి ఒంటి గంటకు చేరాము. చిత్తూరు మహనీయుని దర్శనము చేస్తామని చెప్పుకొని దాన్ని వదలిన అసత్య దోషానికి ఇది శిక్ష అనుకొన్నాను.

ఉదయం 7 గం||కు అమ్మ సన్నిధి చేరే సరికి అమ్మ చిన్న పూరి పాకలో ఒక కుర్చీలో కూర్చోనుంది. ఎవరో ఒక భక్తుడు అమ్మకు చాలాసేపు తల దువ్వాడు. అది చూచి నేనూ కొంచెం సేపు ఆ సేవ చేయాలని ఆత్రుత పడ్డాను. కానీ రాజేంద్రన్ గారు వచ్చి అమ్మను తాకకుండా ఎంత సేపైనా కూర్చోండి. తాకే ప్రయత్నం చేస్తే వెంటనే వెళ్ళి పోవవలసి ఉంటుందని వార్నింగ్ ఇచ్చారు. అంతటితో తాకే ఆశ వదిలేశాను.

రాజేంద్రన్ గారిని గూర్చి నాలుగు మాటలు వ్రాయకుంటే ఈ చిన్న పుస్తకము అసంపూర్ణమవుతుంది. ఏ భక్తులు ఏమి తెచ్చినా అవన్నీ అక్కడుండే పెద్ద బండ మీద పోస్తారు. కుక్కలు, కాకులు తృప్తిగా తింటాయి. వారికి డబ్బు ఇచ్చే వీలేలేదు. ప్రతిరోజు వేళకు ఎందరు ఉంటే అందరినీ ప్రేమతో ఆహ్వానించి అన్నం పెడుతారు. రాజేంద్రన్ గారి భార్య ఉత్తమోత్తమ ఇల్లాలు. వారి హృదయ పూర్వక సహకారం లేకుంటే రాజేంద్రన్ గారు ఈ అన్నదానం చేయలేరు. దగ్గరలో హోటళ్ళు లేవు. వాళ్ళే కొంచెం దూరము నుండి నీళ్లు మోయాలి. మాలాంటి వారినందరినీ ఇంట్లోనే స్నానం చేయమంటారు. మేము ఐదుగురం పోతే స్నానాలకు, గుడ్డలు పిండేందుకు ఎన్ని నీళ్లు మోయాలో యోచించండి. ఒక్క బక్కెట్టు నీళ్ళు మమ్ములను తేనివ్వలేదు. ఇంత గొప్ప ప్రేమతో సాటి జీవులలో అమ్మను దర్శిస్తూ వారికి సేవచేయడంలో ధన్యులైన ఆ పుణ్య దంపతులకు శతకోటి పాద నమస్కారములు.

అమ్మ జీవిత విధానము: శ్రీ మాష్టరుగారు చెప్పిన దానిని బట్టి వారికి నాలుగు వందల సంవత్సరముల వయస్సుట. సైగ చేస్తారు కానీ నోరు విప్పి మాట్లాడరు. మోకాళ్ళ క్రింద వరకు ఒక చొక్కా ధరిస్తారు. మడత కుర్చీలోగాని, కుర్చీలోగాని కూర్చోనుంటారు. మల, మూత్ర విసర్జనకు సైగజేస్తే రాజేంద్రన్ గారు ఇంటి బయటకు నడిపించుక పోయి కూర్చో పెట్టి శుభ్రం చేస్తారు. ఉదయం ఒక గ్లాసు హోర్లిక్కు, రాత్రికి ఒక గ్లాసు హోర్లిక్కు ఇస్తారు. మధ్యాహ్నం అన్నం పేస్టులాగా పిసికి కూరతో కలిపి కుంకుడు గింజంత ఉండలు చేసి నోటికి అందిస్తారు. కొన్ని ఉండలు మ్రింగుతారు. కొన్ని నాలుక చివరకు తెచ్చి వాటిని వచ్చిన భక్తులలో అమ్మ చూపించిన వారికి ఇవ్వాలి. గంటలతరబడి తల దువ్వుతూ ఉండాల్సి.

ఎందరో భక్తులు వచ్చి వారి కష్టాలు చెప్పుకుంటారు. అమ్మగారు వింటారు గాని తిరిగి మాట్లాడరు. కానీ వారి కష్టాలు తీరిపోతాయని చెప్పారు. కొందరి వ్యాధులకు రాజేంద్రన్ గారు ఏదో భస్మము, కొందరికి కషాయము ఇస్తుంటారు.

రాజేంద్రన్ గారు అమ్మ సేవకు అంకితం కావడం: అమ్మ కన్యాకుమారి సముద్రం దగ్గర ఉండేటప్పుడు వీరు అమ్మను హమేషా దర్శించేవారు. ఒకరోజు వీరిని అమ్మ తనతో కూడా సముద్రంలోకి తీసుకువెళ్ళింది. పదిహేను రోజులు ఇద్దరూ సముద్రగర్భంలో ఉండిపోయారు. రాజేంద్రన్ గారు పెద్ద కాంట్రాక్టరు. వీరి కొరకు పదిహేను రోజులూ వీరి మనుషులు సముద్రపు ఒడ్డున ఎదురు చూస్తున్నారు. “పదిహేను రోజులు మీరు సముద్రపు అడుగున ఎట్లా ఉన్నారు” అని అడిగితే “నేను వెళ్ళి అన్ని రోజులైందా అని” ఆశ్చర్యపోయారు. అంటే కాలగతి తెలియలేదని భావం. కన్యాకుమారిలో యాత్రికులు ఎక్కువ గనుక అమ్మను ఈరోజు చూచినవారు మరు రోజుకు ఉండరు. గనుక అమ్మను గురించి ఎవ్వరూ పట్టించుకోరు. రాజేంద్రన్ గారు తన అనుభవం తర్వాత అమ్మగారి అనుమతితో వారిని శేలంలోని తన ఇంట్లో ఉంచుకున్నారు. తన కాంట్రాక్టులన్నీ వదిలేసి డబ్బు బ్యాంకులో వేసుకొని అమ్మ సేవచేసి తరించిన భాగ్యశాలి.

అమ్మకు తల దువ్వాలని తాకి నమస్కరించుకోవాలనే తపన అంతకంతకు పెరుగుతుంది. సాయంకాలం ఆరు గంటలకు వెళ్ళిపోతాము. ప్రతిరోజు మధ్యాహ్నం 3 గంటలకు రాజేంద్రన్ గారు కూరగాయలకు పోతారు. అమ్మ వాళ్ళింటి ముందు ఆరుబయట కుర్చీలో కూర్చోనుంది. రాజేంద్రన్ గారు వారి భార్యను అమ్మ దగ్గర కాపలా ఉంచి వెళ్ళారు. ఆమె నిద్రపోయింది. అమ్మ దువ్వైన తీసుకొని తన తల దువ్వమని సైగ చేస్తూ నన్ను పిలుస్తుంది.

చొక్కా బటన్లు విప్పి భుజంపై చొక్కా తొలగించి సైగతో పిలుస్తుంది. ఇక ఏమైనా కానిమ్మని అమ్మ వీపు దువ్వెనతో గీరుతున్నాను. రాజేంద్రన్ గారు వస్తున్నారు. క్షమించాలి సార్! అమ్మే పిలిచింది అని వారికి చెప్పాను. కానియ్, కానియ్ మని చేత్తో సైగ చేశారు. గంట నాలుగైంది. అరటి పండ్లు, బిస్కెట్లు ఒక ప్లూట్ మీద పెట్టి అమ్మ ముందు ఉంచి భజన చేశాను. మా అమ్మ, నా భార్య నేను నా కొమారుడు ఉన్నాము. కర్పూరహారతి అమ్మకిచ్చి అందరి దగ్గరకు తీసుక వెళ్ళాను. నేను తిరిగి కర్పూరహారతి తెచ్చేలోగా అమ్మ ఒక అరటిపండు తీసి తన చిగుళ్ళతో తొక్కలాగి తింటుంది. అది చూచి రాజేంద్రన్ గారు వెళ్ళి అరటిపండు కొద్ది కొద్దిగా అమ్మనోటికి అందిస్తే పండంతా తిన్నారు. దాంతో రాజేంద్రన్ గారికి నన్నుగురించి కొంత సద్భావం కలిగింది.

అమ్మకు తాంబూల మివ్వాలని తమలపాకుల మధ్య దొంగచాటుగా పది రూపాయలనోటు ఉంచి ఇవ్వబోతే వద్దని నెట్టేశారు. చాటుకు పోయి పది రూపాయల నోటు తీసుకొని వట్టి తాంబూల మిస్తే సంతోషంగా స్వీకరించి తన సర్వజ్ఞత్వం ఎరుక పరచారు.

నేను వెళ్ళేటప్పుడు పదిసేర్లు బియ్యం తీసుక వెళ్ళాను. అవి తిరిగి తీసుక పొమ్మని రాజేంద్రన్ గారు నాలుగైదుసార్లు చెప్పారు. చివరకు మేము కదల పోయేటప్పుడు మరలా బియ్యం సంగతి చెప్పి తీసుక పొమ్మన్నాడు. బియ్యం దగ్గరికి పోయాక నాకు తెలియకుండానే కట్టలు తెంచుకొని కన్నీళ్లు, వెక్కిళ్ళతో ఏడ్వసాగాను. రాజేంద్రన్ గారి మనస్సు అమ్మ ఎలా మార్చారోగాని బియ్యం తీసుకపోవద్దు, ఉంచండి అన్నారు. నేను వారిని అమ్మ ఫోటో చిన్నదయినా ఒకటిమ్మని అడిగాను. బీరువా అంతా వెతికినా

ఒక్కటి దొరకలేదు. “నేను తరువాత పంపుతానన్నాడు.” వారికి నా అడ్రస్సు ఇవ్వకుండానే వచ్చేశాను.

అమ్మ సర్వజ్ఞత్వము, సర్వవ్యాపకత్వము ఇప్పుడు నిరూపించారు. ఎవరో ఒక నెల్లూరు భక్తుడు మూడు నెలల తర్వాత అమ్మ దర్శనానికి వెళ్ళాడు. వారి చేతికి మూడు అమ్మఫోటోలు ఇచ్చి నెల్లూరు ప్రక్కన గొలగమూడిలో ఒక సాయిబాబా భక్తుడున్నాడు, వారికివ్వమని ఇచ్చాడు. ఆ భక్తుడు గొలగమూడికి వచ్చి ఇక్కడ సాయి భక్తుడు ఎక్కడున్నాడని అడుగుతుంటే ప్రతివాడు ఇక్కడ అందరూ వెంకయ్యస్వామి భక్తులేగాని సాయిభక్తులు లేరని చెప్పి తున్నారు. చివరికొకాయన నన్నుచూపాడు. పరమానందంతో అమ్మఫోటోలు అందుకున్నాను. నా అడ్రస్సే తెలియనివారు నాకు అమ్మఫోటోలు పంపడమే అమ్మ సర్వవ్యాపి అని తెలుపుతుంది.

ఇట్లు

శ్రీ పెసల సుబ్బరామయ్య.

అస్తంపట్టి నివాసి, కిరోసిన్ వర్తకుడు సుకుమారన్ ప్రతి గురు, ఆదివారాలు శ్రీ మాయి అమ్మ సమాధి దర్శించి ప్రార్థించేవాడు. ఆ పరమ భక్తుడితో గొడవ పడి అతడి ఇల్లాలు అయిదారేళ్ళక్రితమే తన పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయింది. తన భార్య తన వద్దకు తిరిగి వచ్చినట్లైతే పది బస్తాల సిమెంటు ఆలయ నిర్మాణార్థం సమర్పిస్తానని మాయిఅమ్మవారికి మొక్కుకున్నాడు. అతడి ఇల్లాలు ఇంటికి తిరిగి వచ్చినా తన మొక్కుబడి చెల్లించుకోలేదు. కొన్నాళ్ళకు ఆ ఇల్లాలి అనారోగ్య కారణంగా అతడు వైద్య నిమిత్తం పెద్ద మొత్తమే ఖర్చు చేయవలసి వచ్చింది. అప్పుడుకూడా తన మొక్కుబడిని విస్మరించాడు. మాయిఅమ్మ అతడికి తప్పక గుణపాఠం నేర్పుతుందనీ, అతడా మొక్కుబడిని చెల్లించు కొనేలా అతడిలో పరివర్తన తెస్తుందని, ఇది సత్యదూరం కాబోదని నా గట్టి నమ్మకము. మొక్కుబడుల విషయంలో మనమెంత జాగ్రత్తగా వుండాలో తెలుస్తుంది.

శేలం బైపాస్ రోడ్డులో కంప్యూటర్ స్టడీ సెంటర్ నడిపే మనోహరన్, చిత్ర దంపతులకు పెళ్ళై ఏడేళ్ళయినా పిల్లలు కలగక, ఎన్నో గుళ్ళు, గోపురాలు దర్శించి సంతాన ప్రాప్తికై ప్రార్థించారు. ఎందరో సాధువులను కూడా దర్శించినా నిరాశే ఎదురైంది. వాళ్ళ వేదన చూసి మాయిఅమ్మ భక్తులొకరు అమ్మ సమాధిని దర్శిస్తే బిడ్డలు కలుగుతారని చెప్పారు.

నిరాశా, నిస్పృహలతోనే ఆ దంపతులు అమ్మ సమాధి ముందు తమ బాధలు చెప్పుకొని ప్రార్థించారు. అంతలో ఒక కుక్కపిల్ల ఆ ఇల్లాలి ఒడిలోకెళ్ళి కూర్చుంది. ఆ దంపతులు ఆ కుక్కపిల్లను తమతో తీసుకెళ్ళి దానికి అభిలాష్ అని పేరుపెట్టి పెంచుకున్నారు. వారికొక ముద్దుల బాబు మూడేళ్ళ తర్వాత ఒక పాప కలిగి ఇరువైపుల కుటుంబాలకు హర్షదాయకమైంది. తర్వాత ఏడేళ్ళకు (30.04.03) ఆ దంపతులు మళ్ళీ అమ్మ సమాధి దర్శించి తమ

కృతజ్ఞత తెలుపుకున్నారు.

సంగీత దర్శకుడు ఇళయరాజా కన్యాకుమారిలో అమ్మను దర్శించేవాడు. తర్వాత అమ్మ శేలం వెళ్ళాక కూడా అమ్మను మరవక దర్శించేవాడు. ఒక బస్ ఓనర్ అయిన KRIM జయదీశన్ అమ్మను సేవిస్తూ ఉండేవాడు. ఏడాది గడిచాక అతడు కుమారుడు నందూకి చెన్నైలో పెళ్ళికుదిరింది. ఇళయరాజా ప్రార్థన మన్నించి అమ్మ ఆ పెళ్ళికి వెళ్ళి ఇళయరాజా ఇంట్లోనే మూడు రోజులు గడిపారు. తెలియని బాధలు, వేదనలకు గురైన ఇళయరాజా భార్యకు అమ్మరాకతో అవన్నీ పోయి ఆమె మనసు కుదటపడి ఆనందించింది. అయితే కొన్నాళ్ళు ఇళయరాజా సంగీతం కూర్చిన సినిమాలు అపజయంపాలై అతడిపేరు పడిపోయింది. సినిమా వ్యాపారం దెబ్బతిని లాకౌట్లు కూడా సంభవించాయి. ఇళయరాజా కాకితి వెళ్ళి నెలరోజులున్నా సమస్యలు తీరక మాయిఅమ్మ సన్నిధికి శేలం వెళ్ళాడు. ఈ సమస్యలు అమ్మ సృష్టించిందనుకుని, అమ్మను సేవిస్తే గడ్డు పరిస్థితి నుండి బయటపడి తన ప్రతిష్ఠ కాపాడుకోవచ్చని తలచి, కంభంలో ఒక ఇల్లు కట్టి అమ్మను ఆహ్వానించాడు. అతడి ప్రార్థన మన్నించి అమ్మ ఆ యింటిలో 15 రోజులుండి ఇళయరాజాను దీవించి శేలం వెళ్ళిపోయింది. తనతోనే ఎప్పటికీ ఉండమని అమ్మను వేడుకున్నాడు. కానీ అమ్మ ఏమీ చెప్పలేదు. అతడికి అమ్మపై గల దృఢవిశ్వాసం వల్ల ఇళయరాజా సంగీతంలో మేస్ట్రోగా కీర్తించబడి ప్రపంచాన్నే ఆకట్టుకున్నాడు. అమ్మ కంభంలో ఉండగా సమ్మర్డిగా వర్షాలు కురిసాయని ఇప్పటికీ స్థానికులు గుర్తు చేసుకుని సంతోషిస్తారు.

మాయిఅమ్మ కన్యాకుమారిలో ఉండగా రుద్రాక్షమాల, కాషాయ వస్త్రాలు ధరించిన ఒక సన్యాసి అమ్మ ముందు కూర్చుని పాటలు పాడసాగాడు. గంటసేపు అతడు పాడాక అమ్మ అతని రుద్రాక్షమాలలాగి అవతల పారేశారు. అతడి కాషాయ వస్త్రాలు

కూడా తీసివేశారు. వెంటనే అతడు అమ్మపాదాలపై బడి ఏడుస్తూ, తాను కుటుంబీకుడే అయినా సంసార భారం మోయలేక సన్యాసంలో పడ్డానన్నాడు. అయినా పూర్తిగా సన్యాసం పుచ్చుకోవాలో లేదో నిర్ణయించకోలేదని కూడా చెప్పాడు. కానీ అమ్మ తనకిప్పుడు సరైన మార్గం చూపారని అమ్మ దీవెనలతో తన భార్య పిల్లలను కలుస్తానని చెప్పి సాయంత్రం ఆరు గంటలకు ఇల్లు చేరాడు. అతడిని చూడగానే వాళ్ళెంతో దుఃఖించారు. అతడు చాలా కాలంగా ఇంటికి తిరిగి రానందున, అతడి భార్య, పిల్లలు ఆ రోజున రాత్రికి 8 గంటలకు విషంతిని చావాలనుకున్నారు. కానీ భగవంతుడే తమని కాపాడారని ఆ ఇల్లాలు భర్తతో చెపితే అతడు తాను మాయిఅమ్మ వద్దకు వెళ్ళి వచ్చిన ఉదంతం చెప్పాడు. అందరూ దుఃఖించి, పరస్పరం ఓదార్చుకొని, అమ్మదీవెనలు స్మరించుకున్నారు.

రెండేళ్ళ తర్వాత అతడు కారులో వెళ్ళి అమ్మను దర్శించి గతంలో తాను సన్యాసివేషంలో వచ్చిన వివరం చెప్పి అమ్మ దయవల్లే తానంతటి ధనికుడయ్యాడని తానెంతో సంతోషంగా కుటుంబ జీవితం గడుపుతున్నట్లు కృతజ్ఞత తెలుపుకున్నాడు. అమ్మ తనకు బంగారు భవిష్యత్తు కలిగేలా దీవించారని అమ్మ మహత్తును కొనియాడారు. అమ్మ సర్వజ్ఞత్వం, సర్వ సమర్థత్వం తెలుస్తుంది.

చేతిలో చిల్లిగవ్వ కూడా లేని ఒక భక్తుడు అమ్మసమాధి దర్శించి, అక్కడే రెండురోజులు ఉండి, పూజకు కావలసిన పూలు సేకరించి సమర్పించేవాడు. మూడోరోజు తనకో ఉద్యోగం ఇప్పించమని కోరుకున్నాడు. ఒక ఇంటికి వాచ్‌మేన్‌గా ఉద్యోగంలో చేరాడు. కానీ నెల తిరక్కముందే ఇంటి యజమానికి కూడా చెప్పకుండానే ఎటో వెళ్ళిపోయాడు. ద్రిమ్మరిగా ఏడాదికాలం

తిరిగి, అమ్మను తలచుకుంటూ ఒకరోజు లాటరీ టికెట్ కొన్నాడు. ఆశ్చర్యం! అతడికి అయిదు లక్షలు తగిలింది లాటరీలో. దాంతో కొండ్రెకనాల్లో బేకరీ పెట్టి, హోటల్కూడా నడుపుతూ, కంభంలో బిజినెస్ కాంప్లెక్స్ కొన్నాడు. అమ్మ ఆశీస్సులు ఆ విధంగా పండినవని అతడు గుర్తించాడు.

నా చెల్లెలికి పెళ్లై ఏడేళ్ళయినా పిల్లలు లేరు. తన బాధలను అమ్మతో విన్నవించమని నాతో చెప్పింది. నాచెల్లిగురించి అమ్మతో చెపితే నీళ్ళు తాగించమన్నారు. ఓ గ్లాసుడు నీళ్ళిచ్చి నా చెల్లికి తాగించాను. అమ్మ అనుగ్రహం వలన నా చెల్లికి తప్పక సంతానం కలుగుతుందని సంతోషించాను. రెండేళ్ళ తర్వాత తన కడుపులో ఏదో బంతిలాగా గడ్డ పెరిగిందని ఆస్పత్రిలో చేరింది. డాక్టర్ల సలహాపై శస్త్రచికిత్స ద్వారా ఆ గడ్డ తీయించుకుంది. ఇలాంటిదేదో జరగబోతున్నదని అమ్మ రెండేళ్ళ క్రితమే దానికి చికిత్సగా నీళ్ళు తాగించారని నాకవుడు అర్థమైంది. అమ్మ అద్భుత చర్యలు తెలుసుకోవడం ఎవరి తరమూ కాదు. నమ్మిన వారికి అమ్మదయ తప్పకుండా ఉంటుంది.

రామస్వామి, శకుంతల దంపతులు అమ్మ సమాధి వద్ద ఒక చిల్లర దుకాణం నడుపుతున్నారు. జరీనా, దీప వారి పిల్లలు. రామస్వామి బాగా తప్పతాగి భార్యను వేధించేవాడు. జరీనాకు రెండేళ్ళు కాగా దీప ఏడాది పసిపాప. పసివాళ్ళిద్దరూ అమ్మ సమాధి వద్ద ఆడుకుని నిద్రపోయేవారు. అక్కడికి వచ్చే భక్తులు ఆ పిల్లలకు బిస్కెట్లు ఇచ్చేవారు. పిల్లలు ఇంటివద్ద భోజనానికి వెళ్ళడం చాలా తక్కువ. రామస్వామి భార్యపిల్లలను వదలి కోపంతో చెన్నై వెళ్ళాడు.

ఆర్నెల్ల తర్వాత అందర్నీ చెన్నై తీసుకెళ్తానని వాగ్దానం చేశాడు. అందుకని భార్య నగలన్నీ ఇవ్వమని ఒత్తిడి చేశాడు. అతడి

మనస్తత్వం తెలిసిన తల్లిదండ్రులు అతడు ఊరికే హింసించి వేధిస్తాడని తలచి అందుకు ఒప్పుకోలేదు. ఆరేళ్ళగా తమ కూతురికి కలిగిన అనుభవం వలన వాళ్ళు శకుంతలను తమ వద్దే ఉంచుకున్నారు. అతడు తమకు దగ్గరి బంధువే అయినా, అతడి ప్రవర్తన నచ్చక వారు తమ కూతురును భర్త వద్దకు పంపలేదు. కానీ పసివాళ్ళను మాత్రం పంపించి చూశారు. కానీ అతడు పిల్లలను తమ వద్దే ఉంచేసుకున్నాడు. దీనికంతటికీ కారణం అతడు అమ్మ సమాధి వద్ద ఉంటూకూడా ఒక్కసారైనా ప్రార్థించకుండా ఉండటమే. ఆ సమాధి మామూలు శ్మశాన స్థలి వంటిదేనని, అక్కడ పూజించడము అనవసరమని అతడి అభిప్రాయము. శకుంతల స్నేహితురాలు శివకామి మార్కెట్టుకు వెళ్ళేదారిలో శకుంతల ఇంటికి వస్తుండేది. భర్త, పిల్లలు దూరమైన శకుంతలను చూచి శివకామి బాధపడి, అమ్మ సమాధికి శ్రద్ధతో స్నానాదుల తరువాత పూజిస్తే కష్టాలు తొలుగుతాయని సలహా ఇచ్చింది. అయిష్టంగానే శకుంతల సమాధి వద్ద ప్రార్థించింది. నెలగడవగానే, విడిపోయిన ఆ కుటుంబము ఒకటిగా చేరి తమ చిల్లర దుకాణం నడిపిస్తూ పొరపొచ్చాలు లేని జీవితం గడుపుతూ సుఖ శాంతులతో ఉన్నారు. ఆర్నెల్లకి మళ్ళీ గర్భం దాల్చింది శకుంతల. ఇదంతా అమ్మ చలవేనని అమ్మ శక్తి అపారమైనదని తన సంతోషాన్ని ప్రకటించింది శకుంతల. ఇప్పుడు శకుంతల ప్రతి మంగళ, శుక్రవారాలు విడవక అమ్మ సమాధివద్ద పూజించుకుంటుంది. ఆ పిల్లలిప్పుడు కూడా అమ్మ సమాధి ఒడిలో కేరింతలతో ఆడుకుంటుంటారు.

ప్రార్థన:- ఓ భగవంతుడా! రక్షించు. ఈ కష్టాల ప్రపంచంలో నేను జన్మించడం జరిగింది. ఈ దుర్విషయాల నుండి నన్ను రక్షించమని వేడుకుంటున్నాను. నిజానికి ఈ మానవులు నన్ను నమ్మడంలేదు. నేను మంచి చేసినా వీళ్ళకు చెడుగానే తోస్తుంది. ప్రేమస్వరూపా, ఏది జరిగినా నీవు తప్ప వేరెవరూ దాన్ని

మార్చజాలరని వీళ్ళకు అర్థమయ్యేలా చేయి తండ్రీ!

నేనే సమయం కోసం వేచియున్నానో ఆ సమయంరానే వచ్చింది. ఏ శక్తి నన్ను అశక్తునిచేసి చెప్పనలవికాని కష్టాలపాలు చేసిందో, ఆ అపూర్వ శక్తి నన్ను మేల్కొలిపి నాకు పునర్జీవనం ప్రసాదించింది. కాలమే కష్టాలనుండి కడతేర్చి ఆనందం కలిగిస్తుందనీ, అది నీపై పూర్తిభారం వేయడం వల్లనేనని నాకు తెలియ వచ్చింది. గడిచిన కాలం తిరిగి రాదు. ఈ శరీరం వదిలక ఈ ప్రపంచపు అవసరాలు తీర్చ వీలుకాదు కదా!

నేను నా భర్తని చేరుకోవడం

సుమారు మూడేళ్ళు అమ్మ వద్ద ఉండి, మా అమ్మ వద్దకు వెళ్ళి నెలరోజులున్నాను. కానీ ఆ పై ఇంకా ఉండలేక పోయాను. ఆసుపత్రికని వెళ్ళి అటునుంచి స్వామినాయనార్ వద్దకు వెళ్ళాను. సుశీంద్రం టీచర్గారి శిష్యుడొకరు తరుచుగా అక్కడకు వచ్చేవారు. ఆయన నన్ను తన కూతురిగా చూసుకొనేవారు. ఆయన నా అరచేతిలోనున్న "గురు మేడా" చూడాలన్నారు. నేను చూపించాను. నా చేయి చూచి నాకు ఎవరిపైనైనా మనసు నిలిచిందేమోనని అడిగారు. అమ్మ సమాధిని తాకినప్పటినుండి, నాలో గట్టి నమ్మకము ఏర్పడిందని చెప్పాను. నిజానికి అమ్మ నా మనసునే మార్చివేశారు. నెల తర్వాత స్వామి నాయనార్ను దర్శించిన ఒకరు "స్వామి నాయనార్ భక్తులొకరికి అమ్మభక్తుడితో వివాహము జరిపించడానికి స్వామినాయనార్ అనుమ తించారు" అని నాతో చెప్పారు. అలా చెప్పి, తాను వెళ్ళి అమ్మ భక్తునితో ఈ విషయం తెలుపుతానన్నాడు. స్వామినాయనార్ సమ్మతిస్తే నాకూ సమ్మతమేనని నేనన్నాను. స్వామినాయనార్ తమ దీవెనలు ముందుగానే ఇచ్చారని చెప్పి ఆయన కన్యాకుమారి వెళ్ళారు. ఈ విషయం మాకు ముందే తెలుసు. అమ్మ ముందుగానే తమ

అనుగ్రహాన్ని తెలిపారని స్వామి, గోపి మరియు ప్రభాకర్ తెలియ బరారు. నాలుగు నెలలుగా మాలో ఉన్న భయం కారణంగా మేము వేరు వేరుగా ఉంటూ వచ్చాము. మేము వివాహమై ఒక్కటైనాకే ఓర్చుకోలేని కష్టనష్టాలు ఎదుర్కోవలసి వచ్చింది. మనలో ఉండే ఆశపాశములు క్రమక్రమంగా విడిపోవడం అప్పుడు బాగా అర్థమయ్యింది. దుఃఖం తర్వాతేగదా సుఖముంటుంది! సహించరాని దుఃఖము నాకు కలిగినప్పుడల్లా నా మనసులోనే అమ్మను తిట్టేదాన్ని. ఆ కష్టం సమసిపోయాక, అది అమ్మ నాకు నేర్పే పాఠమేనని తలచి పశ్చాత్తాపంతో నన్ను క్షమించమని అమ్మను వేడుకునేదాన్ని. కష్టసుఖాలకు చలించకుండా మనసు బలపడాలి. కష్టాలకు వెరచి అమ్మను తిట్టడం, సుఖాలు కలిగినప్పుడు అమ్మను స్తుతించడం తగని పని. నేను పడిన కష్టాలు సీతాదేవి కూడా అనుభవించి యుండదు గాబోలు! నాకు కలిగే బాధలవల్ల నాలో క్రమక్రమంగా సహనశక్తి అమ్మ పెంచుతూ ఉంది. నాలో విశ్వాసముకూడా దృఢమైంది. అమ్మకృప వలన కాలమే నాలో సంపూర్ణ విశ్వాసం కలిగించింది.

అమ్మ అద్భుతములు

నన్ను అమ్మ తన సన్నిధికి చేర్చిన కారణం వివరిస్తాను. దీంట్లో 90 పాళ్ళు నిజం, 10 పాళ్ళు అబద్ధంగా చెప్పే పరిస్థితిలో కొన్ని వాస్తవాలు గుట్టుగా వుంచుతున్నాను. ఇంటి వద్ద ధ్యానం చేయడం, గుడికి వెళ్ళడం నా అలవాటు. సీదా సాదా జీవనం నాది. ఇరవై యేళ్ళ వయస్సు నుండే నేను నా తల సరిగా దువ్వే అలవాటు లేదు. నా ప్రవర్తన చూచిన మా బంధువులు నాకు భగవద్భక్తి వల్లనో, దయ్యం పట్టడం వల్లనో, లేదా ఎవరైన మంత్రించడం వల్లనో నేనలా తయారయ్యారనుకునేవారు. అందువల్లన నేను మా అక్కవాళ్ళ అమ్మాయి ఇంట్లో ఉండేదాన్ని. నెలరోజులు గడిచాక వాళ్ళ అల్లుడు వచ్చి నన్ను ఇంట్లోంచి

పంపిచవేయమని వాళ్ళావిడతో అరిచాడు. నేను వాళ్ళింట్లో ఉండవలసింది కాదని దుఃఖించాను. నా దుఃఖానికి కారణమడిగితే నాకు తల నొప్పి అని సాకుగా చెప్పాను.

థారాపురం దేవాలయంలో పూవుప్రశ్న వేస్తే వచ్చిన సమాధానాన్ని అనుసరించి నేనిక ఆ ఇల్లు వదిలాను. అంతకు ముందు, "నేనా యింట్లోంచి వెళ్ళవచ్చా?" అని మా అమ్మను అడిగేదాన్ని. సరేనని చెప్పి తాను కూడా నాతో వస్తాననేది మా అమ్మ. అయినప్పటికీ దగ్గరలో వున్న మురుగన్ (కుమారస్వామి) గుడిలో పూలువుంచి ఆ దేవుడే నాతో రావాలని తెల్లటిపూవు గుర్తుగా ప్రార్థించుకుంటే నేను అనుకున్నట్లే సమాధానము వచ్చింది. ఇంటి వద్ద నాకు వేయి రూపాయల రొక్కము, పన్నెండు సవర్ల బంగారు నగలు వున్నాయి. ఒక పసుపు పచ్చని చేసంచీలో డబ్బు పెట్టుకొని బయలుదేరాను. ఆ ఇంటిలోని బాబుకి ఒక పెన్సిల్ డబ్బా, పదిరూపాయలు ఇచ్చి నేనిలా సొంత వూరుకు వెళితన్నట్లు చెప్పమని చెప్పాను. బాబుని స్కూలుకు పంపి నేను బస్టాండులో నిలుచుని ఏమి చేయాలా అని ఆలోచించాను. మొదట మధురై వెళ్ళి మీనాక్షి అమ్మవారిని దర్శించి నగల్లో సగభాగం అర్పించి, మిగతా సగం తురుచందూర్లో కుమారస్వామి వారికి అర్పించి, తర్వాత కలకత్తా వెళ్ళి కాళికాదేవిని దర్శించాలనుకున్నాను. మధురై బస్సుక్కి టిక్కెట్ కొన్నాను. అది చైత్రమాసం. మునుపెన్నడు నేనలా ఒంటరిగా ప్రయాణం చేయలేదు. అందువల్ల రాత్రులు రైళ్ళు, బస్సులేమో రాత్రి పదయ్యే వరకు మాత్రమే నడుస్తాయనుకునేదాన్ని. సాయంత్రం అయిందింటికి మధురై చేరుకున్నాను. సింహంలాంటి ధైర్యమూ, బలమూ నాకున్నాయనిపించింది. ఆటోలో మీనాక్షి మందిరానికి వెళ్ళి అమ్మవారిని దర్శించి, అదే ఆటోలో రైల్వే స్టేషన్ వెళ్ళి, తిరుచందూర్కి టిక్కెట్కొని కూర్చున్నాను. రైలు రాత్రి పది

గంటలకని తెలిసింది. శ్రీ శివ శంకరి గురించి పుస్తకాలు చదివి యుండటము వల్లన ఎక్కడ ఎలా నడుచుకోవాలో నాకు తెలుసు గనుక జపం చేయసాగాను. భగవంతుడి కృప వలన సమయానికి తగినట్లు నడుచుకోవడం నాకు అబ్బింది. మగవారంటే నాకు భయంగా వుండటము వలన, నేను శ్రీ శారదా దేవియే నా గురువని తలుస్తాను. మీనాక్షి అమ్మ గుడికి వెళ్ళినపుడు అక్కడ నా నగలు హుండీలో వేయకూడదని అనిపించింది. రైల్వే స్టేషన్లో బాగా జన సందోహం ఉన్నచోట కూర్చున్నాను. రైళ్ళ రాకపోకలు గమనించాను. తిరుచందూర్ వెళ్ళే రైలుప్లాట్ఫారం మీద ఓ పాపతో ఒక జంట వచ్చి నా పక్కన కూర్చున్నారు. అపుడే రామేశ్వరం వెళ్ళే రైలు వచ్చింది. ఆ రైల్లోంచి మా ఇంటి వద్దనున్న సినిమాహాలు మేనేజర్ దిగాడు. ఆ మేనేజర్, నేనూ ఇరుగుపొరుగే అయినా పలుకరించుకోలేదు. అతనే నా దగ్గరికి నెమ్మదిగా వచ్చి నేనతని పొరిగింటిదాన్నేమోనని సందేహంగా అడిగాడు. కాదని నేను సమాధానమిచ్చి నేను మా అక్కను చూడడానికి వచ్చానని, నా వద్దనున్న తిరుచందూర్ టిక్కెట్ చూపించాను. నాకు పిచ్చెక్కి ఇల్లు వదలి తిరుగుతున్నాని నా పై అరిచాడు. అందరూ ఒకే విధంగా ఉండరుగదా అన్నాను. అతడు రైల్వేపోలీసులకు నా సంగతి చెప్పాడు. దృఢంగా నేనేం చేయదలుచుకున్ననో వివరించాను. ఇంతలో రామేశ్వరం రైలు కదులుతున్నందున అతడు వెళ్ళిపోయాడు. నేను తిరుచందూర్లో శ్రీ మురుగన్ను దర్శించి మధ్యాహ్నం రెండింటికి బస్టాండులో నిలుచున్నాను. ఆలోచనల్లో పడి, తూర్పు పడమరలు గమనించలేదు. కలకత్తా బదులు నేను ముంబై వెళ్ళడమే ఆశ్చర్యం. ఇప్పటికీ నాకదో వింత.

వివేకానందుడికి కన్యాకుమారిలో జ్ఞానోదయమయింది కదా అని, నేనా ప్రదేశం దర్శించి తర్వాత కలకత్తా వెళదామనుకొన్నాను. కాని కన్యాకుమారిలో కాలు మోపి గుంపులో

కలిసి నేరుగా అక్కడ రాకెట్ వద్దకు వెళ్ళాను. మాయిఅమ్మ గురించి అక్కడ అడిగాను. దగ్గర్లో గుడి వెనుక అమ్మ ఉంటారని చెప్పారు.

నా స్నేహితురాలగు ఒక తమిళ ప్రిన్సిపాల్ అమ్మ గురించి చెప్పింది. అప్పుడు నా స్నేహితురాలి వయస్సు 45 సం॥లు. నాకేమో 20 సం॥లు. మేము రోజూ కలిసినపుడల్లా మహాత్ముల గురించి మాట్లాడుకునేవాళ్ళం. ఆధ్యాత్మిక చర్చలు చేసేవాళ్ళం. ఆమె అవివాహితగా ఉండిపోయింది. కందషష్టి కవచం (తమిళంలో సుబ్రహమణ్య స్వామివారి స్తోత్రం) చదవమని నాతో చెపితే నాకు తెలియదని అంటే తను కోపగించుకుంది. నాలుగైదుసార్లు ఆవిడ అలా అడిగాక ప్రయత్నించి కవచము, శివపురాణము, అహల్య, సీత మొదలగు పురాణ కథలు బట్టి పట్టి చెప్పడం నేర్చుకున్నాను. ఆవిడ సంతోషించింది. నాకు పద్దెనిమిదేళ్ళ వయసపుడు కుట్రాలం వెళ్ళి వచ్చేటపుడు కారులో ఒకరు మాయిఅమ్మ గురించి చెప్పారు. ఆ విషయం వింటూ వున్నపుడే ఈ మాయిఅమ్మవారు శారదమ్మ అయివుంటే ఏమగునో అని నాలో ప్రశ్న ఉదయించింది. నేను అమ్మకు వంట చేసి పెడతానని నాలోనాకే జవాబు వచ్చింది. అనుకున్నట్లుగానే అమ్మకు అమ్మ ఆశ్రమంలోని కుక్కలకు కూడా నేనే వంట తయారుచేసే పనిలో ఉండిపోయాను. తర్వాత కన్యాకుమారి ఆలయానికి వెళ్ళి వచ్చేటపుడు అక్కడి వాచ్మెన్ ని అడిగితే గుడివెనకాల ఉంటారని తెలిసింది. అప్పుడు అమ్మను దర్శించినది మొదలు నాలో తోచిన భావాలు అలాగే వ్రాశాను. అమ్మ సాధారణత్వం నాలో సందేహాలు కలిగించాయి. సామాన్య జనులే లక్ష్మీ స్వరూపులుగా అగుపిస్తుంటారు కానీ ఈ అమ్మలో నాకు ఆ వైభవము కనిపించలేదేమి అనుకున్నాను. ఆమెలో ఏమి శక్తి ఉంటుందని అని అనిపించింది. అమ్మను చుట్టి కొందరు కూర్చుని ఉన్నారు. నేనుకూడా వినాయకుడి గుడికి ఒరిగి కూర్చుని

ఆలోచించసాగాను. సమయం ఏడుకావచ్చింది. ఒక సన్యాసిని నా ప్రక్కన నిల్చుని నా గురించి, నేనేమి చేయదల్చుకొన్నానో చెప్పమంది. ఆ సన్యాసినికైనా నా కథను చెబుతామనుకుని ఆమె ముఖంలోకి చూసాను. చూసినంతనే ఆమె కూడా నా స్థితిలోనే ఉన్నట్లు తోచింది. చూపు తిప్పుకుని చూడాలనుకుని తలయెత్తి చూసేంతలో ఆమె అక్కడ లేనేలేదు. ఆ సమయంలో మాయిఅమ్మ శంకర మఠ నిర్మాణానికి వస్తువులు సేకరించే నిమిత్తం ఒక పూరిగుడిసెలో కూర్చుని వున్నారు. అందరూ అమ్మతోబాటు వెళ్ళి గుడిసెలో కూర్చున్నారు. ఒక్కొక్కరే అమ్మ ఆశీస్సులు పొంది వెళ్ళిపోతున్నారు. చివరిగా వయస్సులో ఉన్న యువతి ఓ పదేళ్ళ పాప మాత్రమే అక్కడ నాతోపాటు ఉండిపోయారు. ఒక గడ్డంస్వామి కూడా అమ్మతోపాటు అక్కడే ఉన్నారు. అమ్మ ఏకాంతంలో ఉన్నప్పుడు నేను అమ్మతో ఉండాలని నేను మనసులో అనుకుంటూ కూర్చున్నాను. నేనలా అనుకుంటుండగానే అమ్మ ఆశీర్వాదమయ్యాక ఆ యువతి తన పాపతో వెళ్ళిపోయింది. నేనుకూడా అమ్మ ఆశీర్వాదము తీసుకుని వాళ్ళ వెనుకే వెళ్ళి నా విషయం ప్రస్తావించాను. “దానికేముంది? అమ్మకోసం నడుపుతున్న ఈ ఆశ్రమంలో మీరు కూడా ఉండవచ్చు” అనిచెప్పి నన్ను తనతో తీసుకెళ్ళింది. రాత్రి నిద్రించి ఉదయాన అమ్మ వద్దకు వెళ్ళాను. ఆ స్వామి కూడా అక్కడే ఉన్నాడు. నా విషయం ఆ స్వామితో చెప్పాను. అమ్మ అక్కడి చెత్తనంతా చేర్చి నిప్పంటించి హోమం (యాగం) చేసింది. నేనూ అలాగే చేసాను. మధ్యాహ్నానికి కుక్కకోసం చేసిన గంజిలోంచి కొంతనాకు ఇచ్చారు. నాకది ఆరగించే బుద్ధి వుట్టలేదు. రెన్నాళ్ళుగా పళ్ళూ, బిస్కెట్లే నాకు ఆహారం. ఒంటరిగా హోటల్లో తినినంటే నాకు భయం. కన్యాకుమారికి వెళ్ళినప్పటి నుండి హోటల్లో ఒంటరిగా భోంచేయడం మొదలుపెట్టాను. మర్నాటినుండి కుక్కకు నేనే గంజి పోశాను.

అమ్మకోసం హోటల్ నుండి భోజనం వచ్చింది. అదిచూసి, అమ్మకోసం నేనే అన్నం వండి పెడతానని చెప్పి సముద్ర తీరంలోనే వంట చేయ మొదలుపెట్టాను. రెండ్రోజులు గడిచాక, మధురై, తురుచందూర్ ఆలయ హుండ్లీలో వేయకుండా నా వద్ద వుంచుకున్న నగలన్నీ మూటగట్టి అమ్మకు అర్పించుకున్నాను. వాటిని చూడనైనా చూడకుండా అమ్మ వాటిని అంగీకరించింది. మరో రెన్నాళ్ళు గడిచాక, ఆ నగలు నాకు తిరిగివ్వమని అమ్మ ఆ స్వామి తో చెప్పింది. “అమ్మ గ్రహించిన వాటిని ఇంతవరకు ఎవరికీ ఇచ్చి వేయరు. నీకు మాత్రమే అమ్మ అనుగ్రహం అలా వుంది. అని స్వామి నన్ను అవితీసుకోమన్నారు. సరేనని అవితీసుకుని ఆశ్రమం నడుపుతున్న ఆ పోస్ట్ మాస్టర్ ఆవిడకు ఇచ్చాను. గత మూడు రోజులుగా ఆవిడతోనే నిద్రించమని అమ్మ చెప్పారు. అమ్మ మాట్లాడే సక్కి భాష నాకు అర్థంకాదు. అమ్మ ఆ రాత్రి నన్ను తనవద్దనే ఉండమన్నారు. గుడిసెలో అమ్మతోపాటు ఆ స్వామి, నేను ముగ్గురం మాత్రమే ఉన్నప్పుడు అమ్మనెమ్మడిగా గుట్టుగా మాట్లాడి నవ్వేవారు. నా కొకటే భయం. అలా నెమ్మడిగా మాట్లాడి నవ్వడం చూసి నన్ను అమ్మ ఏదైన మాయ మంత్రం చేసి నన్నుపాడు చేస్తుందేమోనని కలిగిన భయం నా మనసుని కల్లోలపరిచింది. చివరకు నాకు అంతా అమ్మేకదా ఏమైనాకానీ అని మనసు కుదుట పరచుకుని నిద్రరాక అమ్మ చేతులైనా పట్టుకుందామని అలా చేయగానే నా ఆలోచనలు తీవ్రమయ్యాయి. అమ్మచేతులు మెత్తగా ఉంటాయిగదా, ఇలా కర్కశంగా వున్నాయని గమనించి చూస్తే అవి స్వామి చేతులు. వెంటనే తప్పు తెలుసుకుని అమ్మవారి చేతులు పట్టుకోబోయాను. ఈ సందర్భంలో నేనొకటి చెప్పదలచు కున్నాను. నేను ఇల్లు వదలి వేసినపుడు కలకత్తా కాళి ఆలయ ద్వారంలో కూర్చుని అక్కడ దొరికింది తిని కాలం గడపాలనుకుని బయలుదేరి ఇలా జరగడం నా విధి. నా ప్రారబ్ధమెలా ఉందో చూశారా? చివరకు ఆ స్వామిని పెళ్ళాడి

అక్కడే అమ్మ సన్నిధిలో ఉండిపోయాను. మరునాడు నేను గాజులెందుకు వేసుకోలేదని అమ్మ అడిగారు. నాకా అలవాటులేదని చెప్పాను. అమ్మ మార్కెట్లో కెళ్ళినపుడు అక్కడి దుకాణదారులు అమ్మకు గాజులు తొడిగిస్తారు. కానీ నేను నా చేతులకు గాజులు వేసుకోకూడదనే పట్టుదలతో ఉన్నా కూడా మళ్ళీ మళ్ళీ అమ్మ గాజుల ప్రసక్తి తెచ్చేది. నా పై కరుణతో అమ్మ నన్ను తమ వద్దనే ఉండనిచ్చారు. ఇదినాకు అనుభవమైంది. అమ్మగురించి నాకు మొట్ట మొదటగా తెలిసినది వ్రాస్తున్నాను. ఏ గుడి కనిపించినా, దేవతా విగ్రహాలు కనిపించినా దండం పెట్టుకోవడం నా అలవాటు. అమ్మను చూడడానికి గుడి చుట్టి రావలసిందే. అయినా నేను ఆలయంలో అమ్మవారిని దర్శించాకనే మాయిఅమ్మ దర్శనార్థం నేరుగా రావడం జరిగేది. తిరిగి వెళ్ళేటప్పుడైనా గుడిలో అమ్మవార్ని దర్శించాలనుకుని కూడా మరచిపోయేదాన్ని. కానీ నాకు తర్వాత తెలిసిందేమంటే ఈ మాయిఅమ్మ సాక్షాత్తు ఆ ఆలయంలో కొలువున్న కన్యాకుమారి అవతారమని. నేను సముద్రతీరంలో వంట చేస్తుంటే అమ్మ వచ్చి నన్ను గమనించేవారు. తర్వాత నన్ను పడుకొని విశ్రాంతి తీసుకోమనేవారు. ఆ గుడిసెలో అమ్మ, స్వామి, నేను ముగ్గురం ఉంటాము. పడుకున్న అయిదు నిమిషాలకే అమ్మలేచారు. నేను కూడా లేచి కూర్చున్నాను. అమ్మ ఒక ఇటుకని నా ఒడిలోకి విసిరేశారు. నేను 'మురుగా' అని గట్టిగా అరచినంతలో మరొక ఇటుకని పట్టుకుని విసరబోయి నా అరుపు విని కాళికలాగా నిల్చున్నారు అమ్మ. మాయిఅమ్మ వద్ద దెబ్బలు తిని అలసిపోయానని నా లోలోపల చింతిస్తూ ధైర్యం వచ్చి నీవుకూడా నన్ను కొడతావా అని ఎంతో ఆవేశంతో నాలోనే అడిగాను. ఇటుకని పారేసి అమ్మ వెళ్ళి పోయారు. నేను అమ్మను అనుసరించాను. మా అమ్మ నన్ను కమ్మితో, ఇటుకలతో, కర్రతో కొడుతూవుండేది. నాకేం తోచేదికాదు. నేను నిజమే చెబుతున్నాను.

అమ్మ సముద్రస్నానం చేయడం ఎంతో అపురూపంగా వుంటుంది. ఎన్నో ఏళ్ళుగా ఆ దృశ్యం చూస్తున్నా నాకు విసుగే పుట్టదు. ప్రతి పనీ అలాగే చేసేవారు. నాకిది ఎలా తెలిసిందోగానీ ఇతరుల గురించి నాకు తెలియదు. అమ్మ సముద్రస్నానం చేస్తున్నప్పుడు నేను తీరంలో నిల్చుంటే నన్ను 'చిట్టి తల్లీ' అని పిలిచేవారు. మరు క్షణంలో నేను అమ్మను చేరుకుంటాను. నేనిప్పుడు తలచుకుంటూ వుంటే అమ్మ చేసిన ప్రతి చర్య నన్ను ఆశ్చర్య పరుస్తుంది. అమ్మతోబాటు సముద్రంలోకి వెళ్ళితే అక్కడ ఒక బావి, పెద్ద బండ ఇంకా ఏమేమో అగుపించాయి. అమ్మ నాకేదైనా పని పురమాయించినపుడు నేను చేస్తాను. నామ జపం మాత్రం నాలో ఆగకుండా జరుగుతూ వుంటుంది. నన్నొకసారి అమ్మ ఒక బండపైకి తీసుకెళ్ళారు. అక్కడ ముత్యపు చిప్పలు, పీతలు, చేపలు, నత్తలు వగైరా ఏరి ఒక గంపలో నింపాము. బండపై నిల్చుని అమ్మ తమ రెండు కాళ్ళతో నత్తలు తీసుకుంటూ ఉండగా నేను చూసి ఆశ్చర్యపోయాను. కారణం అమ్మ సముద్రంలో జీవించడం తప్ప వేరే మార్గంలేదు. ఆ స్థితిలో అమ్మను చూసి 'భగవంతుడా, అమ్మను కాపాడి నా ప్రాణాలు కావాలంటే తీసుకో' అని మనసులో అనుకున్నాను. అమ్మ చాలా కాలం జీవించివుంటే లోకులకు ఎంతో మేలు జరుగుతుందని ప్రార్థించాను. నాటినుండి నేటివరకూ ఆలోచించి చూశాను. అమ్మ ఎలా ఆవిర్భవించారో తెలిసిరాలేదు. మహాత్ములు కప్పరూపధారులై కూడా అవతరిస్తారు. అయితే ఇదంతా అమ్మకే తెలుసు. అమ్మవద్ద చేరినప్పటి నుండే నా కిలాంటి భావాలు కలుగున్నాయని చెప్పవచ్చు. మధ్యరాత్రిగానీ తర్వాత 1, 2 గం||లపుడు గానీ నిద్రలేచి తేనె కలిపిన అల్లం రసము, ఉప్పా తయారు చేసి అమ్మకోసం తీసుకెళ్ళతాను. ఊరంతా నిద్రలో తూగుతున్నవేళ నా కంటటి ధైర్యం ఎలా వచ్చేదో తెలియదు. నేను ఆలయద్వారానికి చేరేటప్పటికి కుక్క ఒకటి నన్ను

తీసుకెళ్ళడానికి సిద్ధంగా వుండేది. నాతోనే వచ్చేది. చేరుకోగానే అమ్మ అని పిలవగానే వెంటనే తలుపు తెరిపించి నన్ను చేరదీస్తారు. అల్లంరసం గ్రహించి కొంత మాకు ఇస్తారు. అమ్మ,స్వామి తాంబూలమేసుకుంటారు. ఇంత రాత్రివేళ రావడమా? అని వాళ్ళడిగితే నేను జవాబివ్వక మౌనంగా ఉంటాను. అమ్మకోసం, ఆ కుక్కల కోసం వంట చేసి నేను సముద్రతీరానికి వెళ్ళతాను. వంట త్వరగానే అవుతుంది. ఆ తర్వాత అమ్మ సన్నిధిలో వుండాలని ఆతురతగా నుంటుంది. మధ్యాహ్నం కేసరి, పెరుగువడ రెండూ గంటలో తయారై పోవడం నాకు చాలా ఆశ్చర్యం కలిగిస్తుంది.

ఇక అమ్మ యొక్క అద్భుతాలు వ్రాస్తాను:

ఎన్నో కష్టప్రయాసలకోర్చి అమ్మ ఈ స్థితికి చేరుకున్నారు. రోజూ యాభై కడవల నీళ్లు ఇంట్లోకి మోసేవారు. పిండి రుబ్బేవారు. కన్యాకుమారిలో ఆ రుబ్బురోలు మూడు కిలోల పిండిరుబ్బుతుందని చూస్తేనే తెలుస్తుంది. అంత పెద్ద రోటిలో పిండి రుబ్బేవారు. బియ్యం దంచేవారు. తమ శ్రమ కెప్పుడూ పైసా తీసుకోరు. భోజనం పెడితే మాత్రం తినేవారు. అమ్మ పడిన శ్రమ ఎన్నలేనిది. రోజూ చెత్తంతా ఊడ్చి మండే హోమంలో వేయమని నాతో చెప్పేవారు. మేమలాగే చేసేవాళ్ళం. ఎండనక, వాననక ఈ పని చేసేవాళ్ళం. అమ్మ ఎండలోనే నాలుగు గంటలసేపు చెత్త చేర్చేవారు. చట్నీలేని ఇడ్డీలు, చారు/సాంబారు లేని అన్నము అమ్మ మాకు పెట్టేవారు. అమ్మ ఏదిచేసినా అంతా మన మంచికే అనుకుని తినేదాన్ని. చేపలో, సాంబారో, చట్నీయో - ఏది పెట్టినా నాకు వాటి రుచే తెలిసేది కాదు. కోడిలాగా మింగేసేదాన్ని. నేను అమ్మవద్ద ఉన్నప్పుడే గోపిస్వామి, ప్రభాకర్స్వామి - ఇద్దరూ సన్యాస జీవితానికని ఇళ్ళు వదలి వచ్చారు. గోపి యూరియా

కంపెనీ మేనేజర్. ఉద్యోగం వదలిపెట్టి సన్యాసిలా వచ్చాడు. ప్రభాకరేమో వకీలు పని వదలిపెట్టి వచ్చాడు. గోపాలస్వామి, జయలక్ష్మి ఇద్దరూ చిన్మాయానంద స్వామి వద్ద దీక్ష తీసుకుని పదేళ్ళు అక్కడి ఆశ్రమ జీవితం వదలి కన్యాకుమారిలో ఆశ్రమం ఏర్పరుచుకుని అమ్మకోసం ఉదయం ఫలహారాలు తెస్తుండేవారు. గోపి, ప్రభాకర్ ఇద్దరు అమ్మ సన్నిధిలో 9 నుండి 12 గం||ల వరకు ధ్యానంలో కూర్చునేవారు. వీళ్ళిద్దరూ వివేకానందుడిలా గొప్ప స్థితికి చేరుకున్నారనుకునేదానిని. మేమేమో చెత్త ఊడుస్తూనే వుంటామేమో అనిపించేది. ఇలాగే రెండు నెలలు గడిచాయి. నాకు ఆశ్చర్యం - గోపి, ప్రభాకర్ కూడా చెత్త ఊడ్చి వేయడం ఆరంభించారు. దానిక్కారణం ధ్యానమే. వాళ్ళకు పిచ్చెక్కినట్లయిందట. ఈ విషయం వాళ్ళ గురువైన గోపాలస్వామికి చెప్పుకున్నారు. అమ్మవద్ద పనిచేసుకోండని ఆయన వారితో చెప్పారు. అమ్మ నన్ను సరైన మార్గంలోనే నడిపిస్తున్నారని నాకపుడనిపించింది. ఎలాగో నాకు ఆ సన్యాసిని జయలక్ష్మితో సన్నిహితంగా మెలగడం సంభవించింది. ఆమెకు వేదాంత తత్వాలు అన్నీ తెలుసు. మనసు విప్పి ఎలాంటి సందేహమైనా సరే అడగండి అనేది. వేయి ప్రశ్నలడిగినా ఓర్పుతో సమాధానాలు చెప్పేది. మాయి అమ్మ జయమ్మతో ఒకసారి ఇలా అన్నారట. "బాగా నిద్రపోండి. మిగతా విషయాలు నేను చూసుకుంటాను." దాంట్లో ఎంతో గొప్ప విషయం దాగివుంది. బాగా పనిచేస్తే మంచి ఆకలి కలుగుతుంది. కడుపునిండా రుచికరంగా తింటాం. బాగా కష్టించి పనిచేయడం వలన నాలుకకు రుచి బాగా తెలుస్తుంది. భోంచేయగానే మంచి నిద్ర సుఖంగా వస్తుంది. 1, 2, 3 - ఇలా ఎందుకు చెప్పారు. ఏదైనా పద్ధతి ప్రకారమే రావాలి. ఆరంభించగానే ధ్యానంలో 5 గంటలు కదలకుండా శరీరాన్ని కట్టివేయవచ్చుగానీ మనసులో ఆలోచనలు ఎక్కువవుతూ వుంటాయి. దీనికి ఉదాహరణంగా నా అనుభవాన్ని పాఠకులుకు వివరిస్తున్నాను.

మీరంతా తెలుసుకోవాలి కాబట్టి చెబుతున్నాను. అమ్మవద్ద కన్యాకుమారిలో 13 ఏళ్ళు వున్నాను. చాలాసేపు నన్ను పనిచేయమని అమ్మ చెప్పేవారని ముందే చెప్పాను. అమ్మ చెప్పే పనులు దమ్మిడి ప్రయోజనం కూడా వుండదనిపించేలా వుంటాయని తెలుసు. కానీ రహస్యమేమిటంటే ఆ పనులన్నీ రత్న మాణిక్యాలతో సమానం. మనోచాంచల్యం లేకుండా మౌనంగా ఉండే సుఖం కలిగే పాఠాలు నేర్పించారు. అమ్మ ఏమిచేసినా అది నా మంచి కోసమేనని నాకు చివరి వరకు నమ్మకము. ఇప్పుడైతే ఆ నమ్మకం ఇంకా గట్టి పడింది. 13 ఏళ్ళ తర్వాత సేలం వచ్చాము. ఇక్కడికి వచ్చాక కొన్నాళ్ళ తర్వాతనే అమ్మ నాకు పురమాయించిన పనులన్నీ దేనికోసమో తెలిసిరావడం మొదలయింది. మనం కష్టపడి పనిచేసేటపుడు మనోచాంచల్యం ఉండదు. మనోచాంచల్యం లేనపుడు ఆలోచనలు ఎలా వస్తాయి? అమ్మ తమ శక్తి ధారపోసిన వారి కోసం ఒక ఉదాహరణం. అమ్మ కొన్నాళ్ళు ఆసుపత్రి ఆవరణలో వున్నారు.

అమ్మతో పాటు సముద్రస్నానం చేయాలనిపించేది. కానీ అలలు నన్ను తోసివేస్తాయని భయం. అలాగని ఒడ్డుకు వస్తే ఎండ వేడిమికి కాళ్ళు కాలుతాయి. అమ్మ కరుణని నేను ఎలా చెప్పగలను. మేము సముద్రంలో వుండగా దొంగతనాలు అధికంగా జరిగేవి. దాని వలన పోలీసుల విచారణలు అధికంగా జరిగేవి. మమ్ములను విచారణకు రమ్మని పోలీసు స్టేషన్కు పిలిచేవారు. మేము ఎటు వెళ్ళినది, ఏమిచేసినది తెలుసుకొనేందుకు 4, 5 రోజులు మమ్ములను ప్రశ్నించేవారు. నాకు పోలీసు వ్యవహారాలు సరిగా తెలియనందున కోపం వచ్చేది. నేను పోలీసులకు ఎదురు చెప్పడానికి సిద్ధపడ్డాను. అప్పుడు అమ్మ గుడికి తూర్పువైపున కూర్చుని వున్నారు. నేను గుడిసెలో తినడానికని అన్నం తీసుకెళ్ళాను. అదే సమయంలో పోలీసులు వచ్చి విచారణకని

నన్ను పిలిచారు. నేను అదేం పట్టించుకోలేదు. కానీ మళ్ళీ తిరిగి వచ్చేప్పుడు వాళ్ళు మళ్ళీ నన్ను పిలిచారు. అప్పుడు కూడా విననట్లుగా గుడిసెలోకి వెళ్ళిపోయాను. ధైర్యం చేసుకుని పోలీసుల దగ్గరకు వెళ్ళి అమ్మని విచారణ కోసం 15 రోజులుగా అలా గమనిస్తుండడం ఏం బాగుండ లేదని పెద్దగా అరిచాను. ఊరికే నన్నిలా ఎందుకు ప్రశ్నిస్తున్నారనీ గట్టిగా అడిగాను. అందుకా పోలీసు "ఏయ్ నీ గురించి నాకు తెలియదా! శనక్కాయలకు, ఎండు చేపలకు మొహం వాచిన ముండా!" అని తిట్టాడు. నేను కోపం ఆపుకోలేక "ఏయ్, నీవు ఖాకీ గుడ్డలు వేసుకొన్నంత మాత్రాన నేను భయపడుతా ననుకున్నావా, పదరా స్టేషన్కు, ఎస్సై దగ్గర నీ సంగతి చూస్తా" అని వాడిని స్టేషన్కు తీసుకెళ్ళాను. "ఇక్కడ ఎస్సై ఎవరు? నేను ఎస్సైతో మాట్లాడాలి" అన్నాను. భోంచేసి విశ్రాంతి తీసుకుంటున్న ఎస్సై భయపడుతూ, "ఏంటమ్మా?" అడిగాడు. "సార్, అమ్మవద్దకు వచ్చి 15 రోజులవుతున్నది. రోజూ వచ్చి నన్ను అమర్యాదగా ప్రశ్నించి విచారిస్తున్నాడు. ఈరోజు శనక్కాయలకు, ఎండుచేపలకు మొహం వాచిన ముండా అని కూడా అన్నాడు. నేను ఇక్కడికొచ్చేపుడు తులం బంగారము, వేయి రూపాయలు తీసుకొచ్చాను. కేడీల లిస్టులో గనుక నా ఫోటో వుంటే నన్ను శిక్షించండి. ఈ విధంగా మీ చెల్లినే తిడితే మీరేం దండన విధిస్తారో అదే ఇతడికి విధించండి". అని ఆగకుండా చెప్పాను. అతడు భయపడి "మీ వద్ద నున్న నగలు డబ్బు జాగ్రత్తగా ఉంచుకోమని చెప్పతూ నన్ను ఊరడించి పంపించేశాడు. కొన్నాళ్ళ తర్వాత ఒకరోజు సాయంత్రం 5 గం||కు అమ్మ వద్ద నేను మిగతా భక్తులతో కూర్చుని వున్నప్పుడు ఆ పోలీసు మళ్ళీ వచ్చి స్వామితో "ఏయ్ స్వామీ, రేపటిలోగా ఈమె తన ఊరికి వెళ్ళేలా చూడు" అన్నాడు. నన్నెక్కడ మా వాళ్ళు వచ్చి తీసుకెళ్ళారేమోనని నాకు భయమేసింది. కాని జరిగింది వేరే. ఆ పోలీసే వేరే ఊరికి బదిలీ అయ్యాడని తెలిసింది.

నాకు రెండో బిడ్డ కడుపులో ఉన్నప్పుడు ప్రసవవేదన లాంటి నొప్పి తరుచుగా వచ్చేది. అమ్మ ఆశీర్వాదం వలన నొప్పి భరించగలిగాను. నెలలు నిండాక రాత్రి తొమ్మిదింటికి పురిటి నొప్పులు రాగానే మా అత్తగారు నన్ను కన్యాకుమారిలో ఒక ష్రేవేట్ ఆసుపత్రిలో చేర్చారు. ప్రతి ఐదునిమిషాలకు నాకు భరింపరాని నొప్పులు వస్తూపోతూ ఉన్నాయి. సాధారణంగా నేను 'నమశ్శివాయ' జపం చేస్తూ వుంటాను. కానీ ఆసుపత్రిలో చేరినప్పటినుండి నాలో 'రామ' జపం వేగంగా జరుగసాగింది. 'రామ' జపం జరుగుతూ వుంటే అంతటి నొప్పికూడా నాకు కష్టంగా అనిపించలేదు. డాక్టరమ్మ నన్ను పరీక్షించి వెంటనే పోతేరి ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళమని చెప్పింది. స్వామి కారు తీసుకొచ్చారు. కూర్చోబెట్టారు. "తల్లీ, పిల్లా బాగుంటే వచ్చి నాతో చెప్పండి" అని డాక్టరమ్మ స్వామితో చెప్పారట. నేనిక ప్రాణాలతో ఉండనని ఆమె అనుకుంది. ఇదే మాయి అమ్మ యొక్క లీల. పోతేరి ఆసుపత్రిలో ఇంగ్లీషుడాక్టరమ్మ "ఐదు నిమిషాలలో ఆపరేషన్కి సిద్ధంచేయమని నర్సుతో చెప్పింది. అమ్మ యొక్క కరుణ ఏమని చెప్పను? రెండు మూడు నిమిషాల్లోనే ప్రాణంలేని ఆడ శిశువు పుట్టింది. పాపను ఒకసారి చూసుకోమన్నారు. కానీ నేను చూడలేదు. పసివాళ్ళను చూసినప్పుడల్లా ఈ పాప ముఖం గుర్తుకు వస్తుందనే బాధవల్ల చూడనేలేదు. నా ఐదేళ్ళ కొడుకు, "అమ్మా, పాప పుట్టాక మనం స్కూటీ బొమ్మపై తిరుగుదాము" అంటూండేవాడు. వాడి కోరిక తీరలేదు. పాప మృతదేహాన్ని మా అత్తగారి దగ్గరనుండి బలవంతంగా లాక్కెళ్ళారు. ప్రసవమయ్యాక కూడా నా పొట్ట లావుగానే ఉంది. భరింపరాని నొప్పి అలాగే వుంది. బెడ్లోనే గూక్లోజ్, ముక్కుద్వారా ట్యూబు గొంతులోంచి పొట్టలోకి పెట్టి పొట్టలోని చెడునీరు తీస్తూనే ఉన్నారు. పరీక్షలన్నీ అయ్యేసరికి 15 రోజులు పట్టింది. డాక్టరకేమి అర్థంకాలేదు. నాలో వేగంగా

జరుగుతున్న రామ జపం నాకు తెలిస్తూనే వుంది. 15 రోజులుగా నాకు మత్తు మందు, గ్లూకోజ్ తప్ప వేరే ఆహారమే లేదు. అది క్రిస్టియన్ ఆసుపత్రి కాబట్టి ఇంజక్షన్ చేస్తే మొదట శిలువతో ప్రార్థించి తర్వాత సూదిగుచ్చుతారు. నా భర్త మధ్యమధ్యలో అమ్మకు చేయవలసిన సేవలు చేస్తూ భోజనం ఏర్పాటుచేసి నాకోసం ఆసుపత్రికి వస్తాడు. చికిత్సకు రోజుకి నాలుగు వందల రూపాయలు ఖర్చు కాసాగింది. నా కడుపునొప్పి ఏమిటో డాక్టర్లు తెలుసుకోలేక పోయారు. ఇక ఆపరేషన్ చేయవలసిందేనని నిర్ణయించారు. నా భర్త ఎంతో బాధతో ఇంత డబ్బు ఖర్చుచేయడం నా వల్ల కావడం లేదని దుఃఖించాడు. నాకెంతో బాధ కలిగింది. నా మెడలోని తాళిని అమ్మి ఖర్చులకు వాడుకోమన్నాను. పట్టుమని మూడు నాలుగు వందలగా దాన్నమ్మితే వచ్చేది. ఆపరేషన్ కు ఐదో, పదో వేలవుతుందని మా చింత. నాయనార్స్వామి, నిర్వాణస్వామి, మాయిఅమ్మ - వీళ్ళందరికీ నేను సేవ చేస్తూ వస్తున్నాను - అయినా నాకీ వేదన ఏమిటని నాలోనే యోచన. నేను చిన్నప్పటినుండే మహాత్ముల చరిత్రలు వింటూవున్నాను. ఆ కథలో - శిష్యుడికి కడుపునొప్పి వస్తే ఆపరేషన్ చేయడానికి డాక్టర్లు పరికరాలన్నీ సిద్ధంచేస్తూ వుండగా గురువు వచ్చి శిష్యుడి కడుపుని తడమగానే ఆ నొప్పిమటుమాయమవుతుంది. ఇది గుర్తుచేసుకుని "అమ్మా, ఈ విధంగానే నా కడుపు నొప్పి పోగొట్టవా?" అని అమ్మతో, నాయనార్స్వామితో మొరపెట్టుకుంటూ వున్నాను. నేనిక బ్రతికేది లేదని నా భర్తతోకూడా అంటూ వున్నాను. నా ప్రాణాలు తీసెయ్యండి లేదా ప్రాణాలతో బ్రతకనీయండి. నా వల్ల ఎవరికీ కష్టాలు వద్దు అని మొరపెట్టుకున్నాను. మరునాడే 5 గం||లకు ఆపరేషన్, నర్సు వచ్చి ఇంజక్షన్ చేసింది. ఇక ఆపరేషన్ థియేటర్ కి తీసికెళ్తారని అనుకున్నాను. ఇంతలో ఒక పెద్దహాలులో బంగారు పూత పూసినట్లు వెలుతురుతో వుంది. కొంతసేపయ్యాక, నా భర్త మెల్లమెల్లగా నెమ్మది నెమ్మదిగా పైనుండి కిందికి దిగి వచ్చి

నా పొట్టలోంచి కదిలి, భృకుటిలో తిరిగినట్లుగా వేగంగా తిరిగి ఆగి పోయినట్లుగా అనుభవమయింది. కన్నులు తెరిచి చూస్తే ఎప్పటిలాగే బెడలోనే వున్నాను. ఇదంతా కనురెప్ప పాటులో జరిగింది. ఎంత ఆశ్చర్యం! పొట్టపై చేయివేసుకుని నొక్కి చూస్తే అసలు నొప్పి లేనేలేదు. డాక్టరమ్మ వచ్చి పొట్టని నొక్కి నొక్కి చూసి, అంతా బాగుంది అనితేల్చేసింది. ఇలాంటి ఎన్నో అనుభవాలు మాటల్లో చెప్పలేను. నేను అప్పుడప్పుడూ అనుకుంటూ ఉంటాను - ఈ సమయంలో నా ప్రాణాలు పోయినా నాకు సంతోషమే. దీనికంతటికీ కారణం ఆగకుండా సాగే నామజపమే అని.

నా భర్త తాను సంపాదించినదంతా ఖర్చుచేస్తూ వుంటాడు. అప్పులు మాత్రం మిగులుతాయి. మనకు పిల్లలున్నారు గాబట్టి డబ్బు ఆదాచేయాలని నేను నా భర్తతో అంటుంటాను. డబ్బు మాత్రమే అంతగా ముఖ్యమైనదిగాదని ఆయన అరుస్తాడు. నేను అమ్మ సన్నిధిలో నాలో నేనే "లోకంలో జీవించడానికి డబ్బు ముఖ్యమా కాదా?" అని ప్రశ్నించాను. ఆ సందర్భంలో అప్పుడే జరిగిన సంఘటన ఇది - తిరువనంతపురం నుండి ఒక స్వామి వచ్చాడు. ఆయన కట్టిన ధోతి ఎంతో మురికిగా వుంది. నేనలా ఆలోచిస్తున్నప్పుడే నా భర్త ఆ స్వామి వద్ద యాభై రూపాయలు కావాలని అడిగాడు. వెంటనే ఆ స్వామి ఇచ్చారు. నాలోనే అమ్మ జవాబు చెప్పారు. ఆ స్వామికి అంత మురికి ధోతి ఉన్నా, డబ్బు అవసరమే గదా! అవసరానికంటే ఎక్కువ డబ్బువుంటే కష్టమేగదా. అవసరానికంటే తక్కువ వుంటే శ్రమ పడాల్సి వుంటుంది. ఇలాగ, అమ్మ యొక్క లీలలు చెపుతూ పోవచ్చు.

అమ్మ సముద్రతీరంలో కూర్చున్నప్పుడు, ఒక సిద్ధ సాధకుడు వచ్చాడు. అతడితో పదిహేను మంది శిష్యులు కూడా వచ్చారు. వాళ్ళు తమ గురువు ఏది చెపితే అది చేయగలవారు. అయినా ఆ

సిద్ధుడు అమ్మ వద్దకు రావలసిన అవసరం ఏమిటని అడిగితే అతడన్నాడు. "నేను చెప్పినది చేయడానికి చాలా మంది ఉన్నారుకూడా సుఖభోగాలున్నా కూడా అమ్మ సన్నిధిలోనే శాంతి, ప్రశాంతి ఉన్నాయి. అందుకే నేను అమ్మ దర్శనానికీ తరచు వస్తుంటాను." అమ్మ దర్శనానికీ వచ్చేవారు అడ్రస్సు అడిగితే ఎందరో దారి చెప్పేవారు. రాత్రి వేళల్లో పది తర్వాత వచ్చేవాళ్ళని కొందరిని అమ్మ వెళ్ళనిచ్చేవారు కాదు. పదిన్నరకు ఆశీర్వాదించి ఇక వెళ్ళమనేవారు. బస్టాండులో వీరికోసమే బస్ వేచి యుండేది. "బస్ బ్రేక్ డౌన్ వల్ల లేటని" కండక్టరు సర్ది చెప్పేవాడు. అమ్మలీల అలాంటిది.

ఒకసారి కన్యాకుమారి నుండి వెళ్ళి అమ్మ మరుత్తవాళ్ళ కొండ పై వారం రోజులుండి ఆ చుట్టు ప్రక్కల గ్రామాలకు వెళ్ళారు. మరుదరాజు, సుందర మహాలింగం అనువారు ఒక ఇంటిని చౌకగా కొని అమ్మను ఆ ఇంట్లోకి ఆహ్వానించారు. అది దయ్యాలకొంప అని ఎవరూ కొననందున వీళ్ళు చౌకగా కొన్నారు. అమ్మ కారులోనే వుండి ఉదయం ఆరు నుండి రాత్రి ఒంటి గంట వరకు ఇంట్లోకి వెళ్ళనే లేదు. రాత్రి మూడు గంటలకు ఆ ఇంటిలోకి వెళ్ళి ఉదయం ఆరింటికి తిరిగొచ్చారు. అంటే ఆ ఇంట్లో అమ్మ మూడు గంటలే ఉన్నారు. దయ్యాలకొంప అన్నవారే ఇప్పుడు ఆ ఇల్లు దైవ స్థలమని అంటున్నారు. మన ఇళ్ళకు కూడా అమ్మను ఆహ్వానించి వుంటే ఎంతో బాగుండేది కదా అని ఎందరో ఇప్పుడు బాధపడుతుంటారు. ఏమని చెప్పేది! ప్రతిదానికి అర్హత అనేది ఒకటున్నది కదా!

ఇరవైరెండేళ్ళక్రితం, పళ్ళని ప్రభుత్వ ఆసుపత్రిలోని పెద్ద డాక్టర్ కాయన (డా|| రామమూర్తి) అమ్మ దర్శనానికీ కన్యాకుమారి వస్తుండేవాడు. అమ్మ పై ఎంతో నమ్మకం కలవాడు. ఒకసారి నరిక్కలపట్టి గ్రామానికి చెందిన ఒకావిడ ఆ ఆసుపత్రిలో తన తొలి

ప్రసవానికై చేరింది. ఆమె పరిస్థితి బాగోలేదు. గర్భంలో శిశువు అడ్డం తిరిగి వుందని ప్రసవం కష్టమని డాక్టర్లు చెప్పారు. పరిస్థితి అనుకూలీస్తే రక్తం ఇచ్చి తర్వాత ఆపరేషన్ చేయాలన్నారు. కానీ ఆమె పరిస్థితి సీరియస్ గా వుంది. పురిటి నొప్పులు కూడలేవు. డాక్టరు రామమూర్తి ఆలోచనలో వుండి సిగరెట్టు వెలిగించి అమ్మను ప్రార్థించాడు. "అమ్మా, నాకేమీ తోచడంలేదు. నీవే దారి చూపించు" అని. ఒక నిమిషములో కాలుతున్న ఆ సిగరెట్ ని ఆమె పొట్టపైన, శిశువు తల తిరిగి వున్నచోట పెట్టి చురుకు పెట్టాడు. అంతే మరుక్షణమే శిశువు మాములుగా తిరిగి సుఖ ప్రసవమయ్యింది. తల్లీ, బిడ్డ సుఖంగా వున్నారు. అమ్మని దర్శించడానికి వచ్చిన ప్రతిసారి డా|| రామమూర్తి ఈ విషయం చెప్పి ఆనందిస్తాడు.

అమ్మ సేలం వచ్చిన పదిరోజులలో, చౌరాస్తాలో నివశించే అయ్యోరమ్మ అనె ఆవిడ అమ్మ దర్శనానికీ నాలుగు రోజులకొకసారి వచ్చేది. ఇరవై సంవత్సరాలుగా అమ్మ దర్శనానికై ఆమె ప్రయత్నిస్తూవుంది. అమ్మ సేలం వచ్చింది నా కోసమే అని ఆమె సంతోషిస్తూ వుంటుంది. ఒకసారి ఆమె సాయంత్రం మూడు గంటలకు వచ్చింది. వాకిట్లో కుర్చీ వేసుకుని అమ్మ కూర్చున్నాను. నేను కూడా ప్రక్కనే కూర్చున్నాను. నేను, అయ్యోరమ్మ మాట్లాడు కుంటున్నాము. అమ్మ తల గోక్కుంటున్నారు. అమ్మ అలా చేశారంటే భక్తులే ఎవరో ఒకరు వెళ్ళి అమ్మకు తల దువ్వుతారు. కాబట్టి అయ్యోరమ్మ అమ్మ తల దువ్వుడానికి వెళ్ళింది. "నై నై- బైటో" అన్నారు అమ్మ. అంటే వద్దని కూర్చోమని అని అర్థం. ఐదు నిమిషముల తర్వాత అమ్మ మళ్ళీ తల గోక్కున్నారు. ఈసారి నేను అమ్మ తల దువ్వాలని వెళ్ళాను. కానీ మళ్ళీ అమ్మ వద్దు "మీరు కూర్చొని మాట్లాడుకోండి" అన్నారు. ఆ మాటలకర్థం నాకు ఆరు నెలల తరువాత తెలిసివచ్చింది. నాకు మనసు చంచలమయినప్పుడల్లా

అయ్యోరమ్మ పిలిచినట్లు వచ్చేది. నేనామెతో మనసు విప్పి మాట్లాడితే నాకు ఊరట కలిగేది. అట్లాగే ఆమె మనసు బాగాలేనప్పుడు పిలవకుండానే వెళ్ళేదాన్ని. నన్ను చూడగానే ఆమె మనసు కుదుట పడిందని ఆమె అనేది. శివకామి నా మనసు బాధలో వున్నప్పుడు నిన్ను అమ్మ నా వద్దకు పంపుతుంది అనేది. వాళ్ళ అత్తగారు మామాగారు కూడా అమ్మ భక్తులే. వాళ్ళు చెప్పగా మాయిఅమ్మ లీలలు విని అయ్యోరమ్మకు భక్తి ఎక్కువయ్యింది. అయ్యోరమ్మకు ఒక కొడుకు పేరు రంగరాజు. బ్యాంకులో క్యాషియర్. కూతురు అఖిల పది వరకు చదివింది. అఖిలకు జ్యోతిషం తెలుసు. తెలివైనది. ఇద్దరికి ఇంకా పెళ్ళిళ్ళు కాలేదు. రంగరాజుకు 27 సం||లు. అఖిలకు 25 సం||లు వుంటాయి. వీళ్ళిద్దరికి త్వరగా వివాహాలు జరగాలని అమ్మ వద్ద అయ్యోరమ్మ కోరుతుంది. అమ్మాయికి త్వరగా పెళ్ళి జరగాలనేదే ఆమె కోరిక. అమ్మను అడిగితే కాదన్నట్లుగా చెప్పారు. వెంటనే స్వామి (నా భర్త) ఇప్పుడే అఖిలకు పెళ్ళివద్దు. మూడు సంవత్సరములు కానివ్వండి అని అన్నారు అమ్మ. వద్దని చెప్పాక విధి ఎవరినీ వదలదు. ప్రారభాన్ని అనుభవించి తీరవలసినదే కదా. రెండు నెలల తర్వాత గోపిశెట్టి పాళెం వాస్తవ్యుడైన ఒక అబ్బాయి జాతకం చూసి పెళ్ళి చూపులు కానిచ్చారు. అఖిల కూడా చెప్పింది, జాతకం ప్రకారం జోడు కుదరలేదు. పెళ్ళి వద్దని ముందుగానే అమ్మ చెప్పింది విని కూడా మళ్ళీ అడగడానికి అమ్మ వద్దకు వచ్చారు. ఆ సమయంలో చెన్నై నుండి వచ్చిన భక్తులు అమ్మ సన్నిధిలో కొన్ని భజన పాటలు పాడుతూ వున్నారు. ఆ పాటలలో ఒక చరణంలో గోపి గోపి అని రెండు సార్లు గట్టిగా పాడారు. వెంటనే అయ్యోరమ్మ అమ్మ అనుగ్రహించారు పెళ్ళికి సమ్మతించారని సంతోషంతో పెళ్ళి జరిపించారు. ఏదేమైనా అమ్మను నమ్మిన భక్తులకు ఎలాంటి కష్టాలు వచ్చినా కాపాడుతూనే వున్నారు. పెళ్ళై నాలుగు నెలలు కూడా దంపతులు కలసి వుండలేదు. విడిపోయారు. ఇంతలో

కొడుకు రంగరాజుకు కూడా పెళ్ళి జరిగిపోయింది. జంట సంతోషముగానే వున్నారు. నేను అయ్యోరమ్మ ఇంటికి తరుచు వెళుతుంటాను. ఆ పిల్లకు ఎంతో వేదన నేనెన్ని ఉదాహరణలు చెప్పిన తను వినే స్థితిలో లేదు. నేను కూడా వదలకుండా లలిత సహస్ర నామాలు చదువు అని చెప్పిన కూడా ఏమి దైవమో లలిత సహస్రనామాలు ఎన్ని లక్షలో జపించానో కానీ ఏమి ప్రయోజనం అని ఇష్టం వచ్చినట్లు తన తల్లిని మాయి అమ్మని తిట్టింది. ఈ నోరే ఒక రోజు మాయిఅమ్మను పొగుడుతుంది చూడు అని నేననేదాన్ని. రెండేళ్ళ తర్వాత వాళ్ళిద్దరు ఏకమయ్యారు. వాళ్ళ దాంపత్య జీవిత మెంతో తియ్యగా సాగింది. ఏడాది గడిచేలోగా బాబు పుట్టాడు. వాళ్ల కుటుంబము ఆనంద తాండవ మాడింది. సంతోషంగాను ఒద్దికగాను వుంటున్నారు.

మాణిక్యం, రాజా అనే ఇద్దరు వ్యాపారం చేస్తూ మంచి మిత్రులుగా వుంటున్నారు. అమ్మ కన్యాకుమారిలో వుండగ వాళ్ళు అమ్మను దర్శించారు. అమ్మపై ఎంతో ప్రేమ కలిగినవాళ్ళు. వచ్చిన ప్రతినారి అమ్మకు మంచి భోజనం నివేదించేవారు. వ్యాపారంలో అభిప్రాయ బేధములు వచ్చి విడిపోయారు. మాణిక్యాన్ని వంచించి చంపి వేయాలనే దురాలోచన కలిగిన రాజా అతనితో ప్రాణపదముగ నటించి కారులో తీసుక వెళ్ళి హత్య చేయాలని నిశ్చయించి రాత్రి 10 గం||లకు ఆ పని చేసే కుట్రలో వున్నాడు. ఇది తెలిసిన అమ్మ ఆ రోజు 9 గం||కు కారులో రాజా ఇంటికి వెళ్ళి కారులో ఎక్కించుకొని మాణిక్యం ఇంటికి వెళ్ళి అతనిని కూడా తోడ్కొని తిరువనంతపురం వెళ్ళి తిరిగి వాళ్ళు ఇంటికి తిరిగి రావచ్చునని వారిని ఆశీర్వదించారు. రెండు రోజుల తర్వాత రాజా వచ్చి స్వామితో తన కుట్రను గురించి తెలిపి అమ్మ నన్ను ఆ పాప కార్యమును చేయనీ కుండా అడ్డుకున్నారు అని చెప్పి దుఃఖించాడు. ఇప్పటికీ అమ్మని పూజించుకుంటూ వుంటాడు రాజా.

సేలంలో బాబు, ఆముదా అనే దంపతులు జీవితంలో ఎన్నో కష్టాలు అనుభవించారు. మాయిఅమ్మ భక్తురాలైన దేవకితో తమ కష్టాలు చెప్పుకుని దుఃఖించారు. దేవకి మాయిఅమ్మకు మీ కష్టాలు చెప్పుకోండి అని సలహా ఇచ్చింది. వాళ్ళు ఆ విధంగానే చేసి మాతో చెప్పుకుని మళ్ళీ దుఃఖించారు. అమ్మని నమ్మకంతో వేడుకుంటే కష్టాలు తొలుగుతాయని చెప్పాను. అలా చేయగా వాళ్ళకు క్రమక్రమముగా డబ్బు సమస్య తీరసాగింది. ప్రతి ఆదివారం బోలెడు పూలు తెచ్చి అలంకరించి, అమ్మను పుజించేవారు. ఆ విధంగా వాళ్ళు వ్యాపారంలో లాభాలు వచ్చి తర్వాత వెండి, బంగారము వ్యాపారం చేస్తూ సంతోషంగా వున్నారు. వాళ్ళకు అమ్మ పై అపారమైన ప్రేమ, భక్తి, విశ్వాసం వుంది. వాళ్ళకు ఒక అబ్బాయి ఒక అమ్మాయి వున్నారు. కుటుంబమంతా అమ్మపై నమ్మకం కలవారు. సంతోషంగాను ఐక్యతతోనూ వున్నారు. ఇప్పుడు కూడా అమ్మ సమాధికి వారానికి రెండు సార్లు వచ్చి పూలతో అలంకరించి పూజిస్తారు.

అమ్మ సేలంలో వుండగా నాగరికోవిల్ నట్ట అడివిలో గల శక్తి ఆలయ ప్రదేశంలో నివశించే తరుచిట్రంబలం అనే ఒకాయనకు అమ్మ వద్దకు వారంలో రెండు మూడుసార్లు రావడం అలవాటు. అతడు కలప హోల్సేల్ వ్యాపారంలో బాగా సంపాదిస్తూ వుంటాడు. భార్య ఇద్దరు పిల్లలు వున్నారు. పెద్దవాడికి 18 సం||లు, చిన్నవానికి 12 సం||లు అమ్మ సేలం వచ్చి కొన్నాళ్ళయింది. తిరుచిట్రంబలం నెలకొకసారి అమ్మను దర్శించి మరునాడు వెళ్ళేవాడు. కొన్నాళ్ళ తర్వాత అతడు వచ్చి నేను సన్యాసినౌతాను. సొత్తంతా నా భార్య పిల్లలకు వదిలి నా ఖర్చులకు సరిపోయే పైకం మాత్రం తెచ్చుకున్నాను అన్నాడు. మా అందరికీ ఒకటే ఆశ్చర్యం. నీ కుటుంబ కర్తవ్యం, ధర్మం వదిలి ఇలా చేయడం మంచిది కాదు అని మేము చెప్పినా అతడు వినక అమ్మ వద్దకు

వస్తూండేవాడు. ఉదయం 8 గం||లకు వచ్చి అమ్మకు తల దువ్వడం వంటికి మర్దన చేసేవాడు. అలా చేయించుకోవడం అమ్మ ఇష్టపడుతారు. సుమారు 6 నెలలు గడిచాక అతడి భార్యకు అతడికి ఒకే విధమైన కలవచ్చింది. ఒక కూతురు జన్మించి భార్య ఆ బిడ్డకు పాలు ఇస్తున్నట్లుగా చూశారు. ఆ దంపతులు ఈ కల గురించి చర్చించుకొని అమ్మ మనలను కలిసి జీవించ మనే ఆ కల గాంచడంలో అమ్మ ఆదేశమని కలిసి వున్నారు. ఏడాదిలోగా కూతురిని కని కన్య అని పేరు పెట్టుకున్నారు. మాయిఅమ్మ కన్యగా పుట్టిందని తలచి సంతోషంగా వుంటున్నారు. నాకు తెలిసిన భక్తులలో ఈ దంపతుల వంటి నిజమైన భక్తి వేరే నేను చూడలేదు. ఏది జరిగిన అది అమ్మ ఆశీర్వాదమని ఆ కుటుంబీకుల దృఢ విశ్వాసము.

అమ్మ కన్యాకుమారి సముద్ర తీరంలో ఎండలో వుంటున్నారు. కొందరు భక్తులు భగవతీ దేవి ఆలయ ధర్మకర్త అనుమతితో అక్కడ ఒక చిన్న గుడిసె వేసి అమ్మను అందులో వుంచారు. ఒకరోజు ఆలయ సెక్రటరీ అధికారి సముద్రతీరానికి వచ్చి చూసి ఇక్కడ గుడిసె ఎందుకు కట్టారు. వెంటనే తీసి వేయండి అని చెప్పి వెళ్ళాడు. ఆవిధంగానే గుడిసె పీకివేశారు. ఆ రాత్రే ఆ ఆఫీసర్ కు మతి భ్రమణములాగా కలిగి ధోతి, అంగీ చింపుకుని ఇంట్లోని సామాను విసిరి వేయసాగాడు. మరునాడు అతడి భార్య జరిగిన విషయం తెలుసుకుని అమ్మ వద్దకు వచ్చి దుఃఖించి మొరపెట్టుకొంటే ఆ ఆఫీసర్ మామూలు మనిషి అయ్యాడు. అతడే దగ్గర వుండి మళ్ళీ ఆ గుడిసె వేయించాడు. ఆ రోజు నుండి ఆ కుటుంబ మంతా అమ్మకు భక్తులయ్యారు.

అమ్మను ఒకసారి సముద్రపు పాము కాటువేసింది. వెంటనే కాలు పెద్దగా వాచిపోయింది. వెంటనే డాక్టర్ ను పిలిపించి చూపించారు. డాక్టరు ఇంజక్షను ఇవ్వగానే అమ్మ భద్రకాళిలా

రూపం దాల్చి డాక్టరును ఒక తన్ను తన్నారు. అంతే. ప్రాణాలు దక్కితే చాలు అన్నట్లు ఆ డాక్టరు అక్కడు నుండి పారిపోయాడు. భక్తులు అమ్మను ఒక లాడ్జి గదిలో వుంచారు. ఉదయానికి కాలు మామూలు స్థితికి రాగానే అమ్మ సముద్రానికి వెళ్ళి నీటిలో దిగారు. భక్తులు ఏమి చేయలేక పోయారు. పాము కాటు వేసిన చోట కాలిపై మట్టిని గట్టిగా రుద్దారు. డాక్టరేమో నీళ్ళు తాకనివ్వరాదని చెప్పారు. కాని జరిగింది వేరే. అంతా మర్మము మాయలాగా వుంది.

అమ్మ వద్దకు వచ్చే రైతు ఎంతో విశ్వాసం కలవాడు. "అమ్మా! నాకు ఐదుగురు ఆడ బిడ్డలు, ఒక మగపిల్లవాడు. వ్యవసాయం లాభదాయకంగా లేదు. మీరే మా కుటుంబాన్ని కాపాడాలి" అని వేడుకున్నాడు. ప్రక్కనే వున్న ఒకాయన "మీ పొలంలో యజ్ఞ విభూతి చల్లి చూడండి" అని సలహా ఇచ్చాడు. ఆ రైతు అలానే చేశాడు. ఆ సంవత్సరమే మంచి వానలు కురిసి అమోఘంగా పంటలు పండి లాభాలు వచ్చాయి. పిల్లలందరికీ ఘనంగా వివాహాలు చేసి ఎంతో ఆనందంగా వున్నాడా రైతు. ప్రతి సంవత్సరము గురు పూజలో ఆ రైతు పాల్గొంటున్నాడు.

కేరళ నుండి కష్టాలలో వచ్చి కన్యాకుమారిలో హోటల్లో వంటవాడిగా పనిచేసే ఒకతనికి భార్య, ఒక కొడుకు, ఇద్దరు కూతుర్లు వున్నారు. అతడు మాయిఅమ్మకు బస్, చేపముక్కలు తెచ్చి సమర్పించే వాడు. అమ్మ వాటిని ఇష్టంగా తినేవారు. ఆశ్చర్యం! కాలక్రమేణా అతడు సొంత హోటల్ పెట్టుకుని, ఇల్లు కట్టుకుని, పిల్లలకి పెళ్ళిళ్ళు చేసి సంతోషమైన జీవితాన్ని గడుపుతున్నాడు.

అమ్మపేరున వివేకానందపురంలో ఒక అనాథ ఆశ్రమము ఏర్పాటు చేశారు. దేవర్స్వామి, సరోజ ఇద్దరూ అమ్మ దర్శనానికి

రోజూ వచ్చేవారు. అనాథ పిల్లల కోసం అమ్మ డబ్బులు, కానుకలు పంపేవారు. స్వామికూడా చేతనైన సహాయం చేసేవారు. ఆ ఆశ్రమ బాలలు అమ్మ ముందు భజన చేసేవారు. ఆ ఆశ్రమము అద్దె ఇంటిలో నడిపిస్తూ వున్నారు. ప్రస్తుతం అది గాంధీ ఆశ్రమం అనే పేరుతో నలభైమంది పిల్లలకు పెద్ద చదువులు చదివించారు. అంతా అమ్మ దయ.

ముప్పై ఏళ్ళ క్రితం కన్యాకుమారిలో మీనాక్షి భవన్ ప్రక్కన చిల్లరకొట్టు నడిపే ఒకతనికి అమ్మ తన కొట్టుకు రావడం ఇష్టపడేవాడు కాదు. అయినా అమ్మ ఆ కొట్టుకు వెళ్ళి అరటిగలలోంచి సుమారు ముప్పై పళ్ళని రెప్ప పాటులో తెంచి కింద పడేసేవారు. ఆ పళ్ళకు మేము డబ్బులు చెల్లిస్తామంటేగానీ అతడు ఊరుకునేవాడు కాదు. రెండేళ్ళ క్రితం మేము కన్యాకుమారి వెళ్ళినపుడు ఆ కొట్టువాడి భార్యని చూసే భాగ్యం కలిగింది. మాయిఅమ్మ సేలం వచ్చిన కొన్నాళ్ళకే అతడు చనిపోయాడని తెలిసింది. మేము ఆశ్చర్యపడి పోయాము.

నాగర్కోవిల్ నుండి చెల్లమ్మ, అమ్మను చూడడానికి ప్రతి ఆదివారం కన్యాకుమారికి వచ్చేది. సాయంత్రం మూడింటికి వచ్చి రాత్రి పది అయ్యాక కూడా అమ్మ ఆశీర్వాదం తీసుకోకుండా వెళ్ళదు. "నిన్ను పూజించడానికి నా వద్ద డబ్బులు లేవు కదా అమ్మా!" అని చెల్లమ్మ చెప్పుకుంది. "ఒక కుండలో నీళ్ళు నింపి పూజ చేయి చాలు!" అని చెప్పారు అమ్మ.

ఒకసారి అమ్మ సముద్రతీరం నుండి బస్టాండుకు వెళుతూ వున్నారు. దారిలో ఒక కుక్కపైన బస్సు వెళ్ళడం వలన ఆ కుక్క పొట్టలోంచి ప్రేవులు బయటపడి అది చావడానికి సిద్ధంగా వుంది.

అమ్మ ఆ కుక్క వద్దకు వెళ్ళి ఒక కర్రతో దాని ప్రేవుల్ని దాని పొట్టలోకి తోసి కుట్టివేశారు. కొంత సేపట్లోనే ఆ కుక్క లేచి

నడవసాగింది. అది చక్కగా తింటూ ప్రాణాల్తో చాలా కాలం గడిపింది. ఇది చూసిన వారు ఆశ్చర్యపడిపోయారు.

ఒకసారి భక్తులు సముద్రతీరాన కూర్చుని వున్నారు. అపుడొక అద్భుతం జరిగింది. అమ్మ సన్నిధిలో ముప్పై ఏళ్ళ యువకుడొకడు కూర్చుని వున్నాడు. పడుకుని వున్న అమ్మ దిగ్గునలేచి, ఆ యువకుడి వద్దకు వెళ్ళి అతడి షర్టు విప్పి అతడి పొట్టపై నిమిరి, మౌనంగా వుండిపోయారు. అతడు వెంటనే కన్నీరు కారుస్తూ, "నాకు భరింపరాని కడుపునొప్పి చాలా రోజులుగా వుంది. అమ్మ వచ్చి నా కడుపు నిమిరినట్లయితే నొప్పి పోతుంది అనుకుని వచ్చాను. కానీ చెప్పలేక పోయాను. సిగ్గుపడి ఊరకున్నాను. అమ్మ ఇది కనిపెట్టి నా బాధ పోగొట్టారు." అని ఆనందంగా చెప్పాడు. అమ్మ సర్వజ్ఞులు కదా!

సముద్రస్నానం ముగించి, యాగంలో కొంతసేపు వుండి, భోజనానికి వచ్చారు. ఒక భక్తుడు అమ్మకోసం చేపల వంటకంతో భోజనం తెచ్చాడు. అమ్మ అది భుజించి తర్వాత కుక్కకు, భక్తులకు ఇచ్చారు. ఆ గుంపులో నాగర్కోవిల్ వాస్తవ్యుడైన ఒక బ్రాహ్మణ డాక్టరున్నాడు(MBBS) అందరికీ చేపలు ఇస్తున్న అమ్మ తనకు కూడా ఇస్తే ఏంచేసేదని ఆ డాక్టరు అనుకుంటుండగానే అమ్మ ఒక చేప ముక్క ఇచ్చారు. "ఏంచేయాలి? తినాలా వద్దా!" అని ఆలోచిస్తూ కొంతసేపటి తర్వాత చూసుకుంటే ఆశ్చర్యం! ఆ చేప ముక్క ఖర్జూరంగా మారిపోయింది. అతడి పరవశానికి అతులేదు. సర్వసమర్థతంటే ఇదే గదా!

అమ్మ సముద్రతీరంలో వున్నపుడు భక్తులు దర్శనానికి రావడం అలవాటు. పోస్టుమాస్టరమ్మ కూడా వచ్చేది. ఆమె అమ్మకు భక్తురాలు. అమ్మ సన్నిధిలో చాలా జనం వున్నపుడు ఆమె దూరంగా కూర్చునేది. నేను పది రూపాయలకు గుగ్గిళ్ళు తెచ్చి

అమ్మకు అర్పించాను. ఆ పోస్టుమాస్టరమ్మ ఇతర భక్తుల పైకంతో చేసే పూజలో పాల్గొనేది. కానీ ఆ రోజు ఆమె తన సొంత డబ్బులతో పూజ చేస్తున్నదని భక్తులు అనుకోసాగారు. ఇంతలో మాయిఅమ్మ ఆ పోస్టుమాస్టరమ్మకు పదిరూపాయలు ఇచ్చారు. తను పది రూపాయలు ఇవ్వడం అమ్మకు తెలిసి తన ఖర్చుల కొరకు తనకు వాపసు ఇచ్చారని ఆమె ఆనందించింది.

సేలం వాస్తవ్యులగు తిమ్మిరాజు-పెన్ని దంపతులు అమ్మ భక్తులు. వాళ్ళ పెళ్ళయ్యాక కూతురు పుట్టాక పెన్నికి తీవ్ర జ్వరం వచ్చి చావు బ్రతుకుల్లో వుంది. రోజూ అమ్మ సమాధి దరించి తిమ్మిరాజు తన భార్యకు విభూతి పూసేవాడు. మీ ఆవిడ ఒక వారమే బ్రతుకుతుందని డాక్టర్లు చెప్పారు. వెంటనే తిమ్మిరాజు "డాక్టర్! నా భార్యని మాయిఅమ్మ కాపాడుతుంది అన్నాడు." తిమ్మిరాజుకి పిచ్చి పట్టిందని డాక్టరు భయపడ్డాడు. ఎంతో అతిశయంగా అమ్మ కరుణ వల్ల పెన్ని బ్రతికి బయట పడింది. "అయితే ప్రసవ సమయంలో చాలా కష్టపడవలసి వస్తుంది" అన్నాడు డాక్టరు. అయినా ఇంకా ఇద్దరు పిల్లలు పుట్టినా ఎలాంటి కష్టంలేకుండా సుఖంగా వున్నది పెన్ని.

అమ్మ సేలం వచ్చిన వారం రోజులలో కొల్లపట్టి గ్రామ స్త్రీలు గుంపుగా సాయంత్రము మూడు గంటలకు వచ్చి స్వామితో "స్వామీ! ఈ అమ్మను వెంటనే ఇక్కడినుంచి తీసుకెళ్ళండి" అని చెప్పారు.

స్వామీ "ఎందుకని అమ్మను పొమ్మంటున్నారు?" అని అడిగితే, "ఈ అమ్మ వచ్చినప్పటినుండి మా ఊర్లో వర్షాలు లేవు. ఈమె "మాయావి, మాంత్రికరాలు" అని అన్నారు. వెంటనే స్వామి మీకు వర్షమే కదా కావలసినది. వెళ్ళండి మీకు కావలసినదానికంటే ఎక్కువే వస్తాయి అని చెప్పి వాళ్ళను పంపించివేశారు. ఆ రాత్రే

మొదలైన వాన 2 రోజులు వదలక కురుసింది. అందరు సంతోషించారు. అప్పుడు అమ్మ ఉండిన చోట నీళ్ళే వుండేవికాదు. అమ్మ సమాధి అయ్యాక ఇక్కడ ముప్పై అయిదు ఇళ్ళదాకా కట్టారు. అందరూ ఒక్కో ఇంట్లో బోరు బావి వేసికొన్నారు. జ్ఞానులున్న చోట ఎలాంటి కొదవ వుండదనడానికిదే ఋజువు.

అమ్మను చూడడానికి అరిసిపాలెం నుండి నూర్జహాను అనే కన్యామణి వచ్చేది. ఆమె చాలా కష్టాల్లో వుండేది. ఆమె, ఇద్దరు ఆడ పిల్లలు మాయి అమ్మమీద నమ్మకం ఉన్నవాళ్ళు. తిండికే గడవని వారి పెద్ద కూతురు పెళ్ళి అమ్మ ఎంతో బాగా జరిపించారు. వర్షం వల్ల ఇల్లు కూలి కష్టపడే పరిస్థితిలో అమ్మ భక్తులు ఆ ఇంటిని మరమ్మత్తు చేయడానికి ఇరవై వేల రూపాయలిచ్చి ఆదుకున్నారు. అమ్మను నమ్మిన వారలకు ఏవిధంగానో తమ అనుగ్రహం కురిపించి కాపాడుతారు.

సేలం వచ్చిన అమ్మ కొల్లపట్టిలో వున్నప్పుడు కూడా కన్యాకుమారిలో లాగా తాము ఎక్కడికి వెళ్ళాలనుకున్నా నడిచి వెళ్ళేవారు. అలా ఒకసారి రోడ్డు పక్కన నడిచి వెళుతూ వున్నారు. కాళ్ళు నొప్పెడతాయని స్వామి అమ్మను ఒక చిన్న టీ షాపులో కూర్చో బెట్టారు. ఆ షాపు యజమాని ఒక లీటరు పాలు కొని షాపు నడిపే కష్టమైన స్థితిలో వున్నాడు. అమ్మ ఆ షాపులో కూర్చోవడమెంత శుభదాయకమయిందంటే, అట్టి గడ్డు స్థితిలో వున్న ఆ షాపు యజమాని తన ముగ్గురు కుమార్తెలకు తలా 5 సవర్ల బంగారం పెట్టి ఘనంగా పెళ్ళిళ్ళు చేశాడు. ఇది చూసిన ప్రజలు తమ ఇళ్ళలోకి కూడా అమ్మను ఆహ్వానించి వుంటే బాగుండేది కదా అని తలచి వాపోతుంటారు.

సేలంలో గుండుపొడుం వీధిలో నివసించే సౌరాష్ట్ర మహిళ లక్ష్మమ్మ శరీరమంతా చర్మవ్యాధితో బాధపడుతూ ఆసుపత్రిలో

పదిహేను రోజులుగా ఉండి తర్వాత డాక్టర్లు ఇక ఆమె బ్రతకడం కష్టమని చెప్పి ఇంటికి పంపించేశారు. ఇంటికి తిరిగొచ్చిన ఆమె, "నన్ను మాయిఅమ్మ గుడికి తీసుకెళ్ళండి" అని చెప్పింది. భర్తా, పిల్లలు ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. 2 రోజుల తర్వాత ఆమె నెమ్మదిగా నడిచి వెళ్ళసాగింది. ఇది చూసిన పిల్లలు ఆమెను ఆటోలో తీసుకెళ్ళి మాయిఅమ్మ సమాధి ముందు పడుకోపెట్టి వచ్చి స్వామితో చెప్పారు. స్వామి వెళ్ళి చూస్తే ఆమె నాడి కొట్టుకోవడం లేదని గమనించారు. స్వామి భార్య కూడా చూసి, "నాడి కొట్టుకోవడం లేదండీ. ఇప్పుడెలాగా?" అని అడగగా, "అమ్మను నమ్మి ఇక్కడకు వచ్చారు. అంతా అమ్మ ఇష్టానికి వదిలేద్దాం. ఈమెని అమ్మే రప్పించుకొన్నారు. సర్వమూ అమ్మ కార్యమే" అని అలా వుండనిచ్చారు. ఆమె కుమారుడు ఒక గంట సేపు వుండి మమ్మల్ని గమనిస్తుండమని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. లక్ష్మమ్మ గంటసేపు గాఢంగా నిద్రించి లేచి తనకు ఆకలిగా వుందని చెప్పి కడుపునిండా భోంచేసింది. మళ్ళీ గంటసేపు నిద్ర. ఇలా నాలుగు సార్లు చేసింది. పదిరోజుల్లో పూర్తిగా నయమయింది. ఆనందంగా ఇంటికెళ్ళింది. ఆమె ఇచ్చిన డబ్బులతోనే సమాధికి ప్రహారీగోడ కట్టినాము.

సమయచికిత్సానంద తపసి అనబడే స్వామి సేతియాతోపులో వుండేవాడు. అమ్మ సేలం వచ్చిన సమయానికి వార్షికజయంతి సందర్భంగా అమ్మను ఆహ్వానించడానికి వ్యాన్ పంపాడు. మల్లూరు వేలుస్వామి, ముత్తమిల వకీల్ అనేవారు ఆహ్వానించడానికి వచ్చారు. ఆ రోజు వెళ్ళకుండా అమ్మ మరునాడు వెళ్ళి ఉత్సవంలో పాల్గొన్నారు. తపసి దంపతులకు అమ్మపైన ఎంతో ప్రేమ. అమ్మ సేలంకు తిరిగి వచ్చేపుడు ఇద్దరు కన్నీళ్ళతో సాగనంపారు. అమ్మను వదలి వాళ్ళు వుండలేక పోయారు. అమ్మ వుండేచోట ఒక వైద్యశాల పెట్టారు. కొన్నాళ్ళలో సొంతంగా స్థలం కొని పెద్ద వైద్యశాల నిర్మించి, అప్పుడు శివుడి గుట్టపైన పెద్ద ఆశ్రమము ఏర్పాటు చేసి అమ్మ కరుణ వల్ల

ఆనందంగా వుంటున్నారు. అమ్మను నమ్మినవాళ్ళకు ఏరోజు కష్టాలు రావు.

తిరుచరాపల్లి నివాసి గీత అనే అమ్మాయి లా చదవడానికి సేలం వచ్చి వాళ్ళ అమ్మ ఇంట్లో వుండేది. ఆ ముసలావిడకు మాయిఅమ్మ అంటే ఎంతో గౌరవ మర్యాదలు. రోజూ అమ్మ దర్శనానికి వస్తారు. ఆవిడతో గీత కూడా వచ్చేది. అమ్మ సమాధి చెందాక కూడ రోజూ లా కాలేజీ నుండి సాయంత్రము నాలుగు గంటలకు వచ్చి గీత అమ్మ సమాధిని అలంకరించి పూజించి తర్వాత ఇంటికి వెళ్ళేది. అమ్మమీద భక్తి శ్రద్ధల వల్ల గీతకు మంచి భర్త దొరికాడు. అతడు కూడా అమ్మ భక్తుడయ్యాడు. భక్తి వల్ల వాళ్ళకు ఒక పాప పుట్టింది. మూడేళ్ళొచ్చాక ఆ పాప అమ్మ సమాధి వద్ద అభిషేక జలం, పాలు తీసి స్వామిపై చిలకరించేది. అన్న సంతర్పణ జరుగుతున్నప్పుడు అతిథులకు గ్లాసులలో నీళ్ళు పోసేది. వచ్చినవారు ఇది ఎంతో ముచ్చట పడి చూసేవారు. ఇప్పటికీ ఆ పాప అమ్మసమాధి వద్ద ఈ సేవ చేస్తూనే వుంది. అందరూ చూడవచ్చు.

అమ్మ భౌతికంగా వున్నప్పుడే సుబ్రమణ్యస్వామి ప్రతి ఆదివారం దర్శనానికి వచ్చేవాడు. అమ్మమీద నమ్మకం కలవాడు. అతడికి ఇద్దరు కుమారులు ఒక కూతురు వున్నారు. కూతురుకు 19 సం||ల వయసొచ్చినా ఇంకా పెళ్ళి జరగలేదనే చింతతో అమ్మవద్ద మొరపెట్టుకున్నాడు. అమ్మకు సేవచేసే స్వామి యొక్క భార్య శివకామి, "చింతించకండి. అమ్మ వద్దకొచ్చాక ఇంకా పెళ్ళి జరపలేకపోయాననే చింత వద్దు. ఆలస్యం కూడా అది మన మంచికే" అని చెప్పినా కూడా సుబ్రమణ్యస్వామి, "తనకు పెళ్ళి వయసు వచ్చింది. తన తోటి వయసు అమ్మాయిలకు కలిగిన పిల్లలు చూస్తే నాకు బాధగా అనిపిస్తుంది." అనేవాడు. తర్వాత కూతురికి పెళ్ళి జరిగి ఒక శిశువు కూడా వుంది. అల్లుడు బంగారం

వంటి గుణం కలవాడు. కానీ కుమారుడు మాత్రం ఇంట్లో గొడవ పడి కోపంతో చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయాడు. సుబ్రహమణ్యస్వామి దంపతులు పడిన బాధ చెప్పనలవి కానిది. ఆ కుమారుడున్న స్థలం అమ్మదయ వల్ల తెలిసింది. వాళ్ళు ఇంకా ప్రతి ఆదివారం అమ్మ సమాధికి పళ్ళూ పూలు సమర్పించి పూజిస్తున్నారు. వాళ్ళ కూతురికి కలలో మాయిఅమ్మ కనిపించి పేలు తీసి తల దువ్విందట. అందు వల్ల తన కూతురికి తలలో అసలు పేల బాధలేదని చెప్పుకుని ఆశ్చర్యపడతాడు.

బాబు - అముద ఇద్దరు అమ్మకు భక్తులు. ప్రతి ఆదివారం పూలు తెచ్చి అమ్మ సమాధికి అలంకరించి పూజ చేస్తారు. వాళ్ళ కుటుంబం ఎంతో కష్టంగా బ్రతుకుతున్నారు. రేషన్ బియ్యం కూడా కొనలేని స్థితిలో వున్నవారు ఎంత కష్టమైనా సరే అముద ఎలాగో పూలు తెచ్చి అమ్మ సమాధిని అలంకరించి పూజిస్తూ వుంది. అమ్మమీద విశ్వాసం వలన వాళ్ళిప్పుడు కోటీశ్వర్లు. ఇప్పటికీ వాళ్ళు అమ్మను మరువక సమాధిని దర్శించి పూజించి వెళతారు.

ఇళయరాజా అమ్మను కంభం రావలసినదిగా ఆహ్వానించారు. అమ్మ గొప్ప మనసుతో వెళ్ళి 15 రోజులు వున్నారు. అమ్మపై గల భక్తి వల్ల ఇళయరాజా కన్యాకుమారి నుండి అమ్మను దర్శించడానికి వచ్చేవాడు. అమ్మ అనుగ్రహం వల్ల ఇళయరాజా "ఇసై జ్ఞాని" (మేస్టో) అనే బిరుదుతో ప్రపంచఖ్యాతి గాంచాడు. ఎంతో మనో వేదనలోంచి ఇళయరాజాను అమ్మ కాపాడినారు.

కరుంగల్పట్టి వాస్తవ్యులు కృష్ణన్- దేవకీ దంపతులు అమ్మపై ప్రేమాభక్తులన్నవారు. అమ్మకు ఎన్నో సేవలు చేస్తున్నారు. ఆ సందర్భంగా అమ్మను వాళ్ళ ఇంటికి తీసుకెళ్ళాము. వాళ్ళ ఇంటిలో అమ్మ మంచము మీద కొంత సేపు కూర్చున్నారు. అమ్మ వాళ్ళ ఇంటిలో అడుగు పెట్టిన అనుగ్రహమూలాన అద్దె ఇంట్లో

వుంటున్న ఆ దంపతులు తర్వాత మూడు ఇళ్ళు కొని వ్యాపారం అభివృద్ధి అయ్యింది. ఆ విధంగా అమ్మ ఆశీర్వాదం వల్ల వాళ్ళు శాంతి సౌభాగ్యములతో ఆనందముగా వుంటున్నారు.

గోరిమేడు గ్రామస్తుడు జైలర్ నటరాజన్ కుమారుడు మెయ్యప్పన్ 12 వ తరగతిలో ఫేలయ్యాడు. టెలిఫోన్ బూత్లో రాత్రి వేళలో పనిచేసేవాడు. 7 గంటలకు అమ్మ సమాధి దర్శించి ప్రార్థించి ఎనిమిదింటికి పనిలోకి వెళ్ళేవాడు. 12 వ తరగతి పరీక్ష వ్రాయమని అతనికి స్వామి చెప్పారు. తనకు చదువు రాదని అతడన్నాడు. అమ్మపై నమ్మకంతో అతనిని చదివి పరీక్ష వ్రాయమన్నారు. ఆ విధంగానే చదివి పరీక్ష పాసయ్యాడు. Bsc చదవమని స్వామి సలహా ఇచ్చారు. వాళ్ళ నాన్నకూడా చదువుకోమన్నారు. మూడవ సంవత్సరము పరీక్ష వ్రాసివచ్చి "స్వామీ! నేను పరీక్ష సరిగా వ్రాయలేదు. భయంగా వుంది" అన్నాడు. "చింతించకు" అన్నారు స్వామి. ఆ అబ్బాయి అమ్మసమాధికి ఎంతో సేవ చేసేవాడు. ఏమి ఆశ్చర్యం! అతడు పాసయ్యాడు. అంతేగాక మంచి ఉద్యోగములో వున్నాడు. అతడు మాత్రమే అమ్మకు సేవచేసినకూడా, ఆ కుటుంబమంతా సంతోషముగా వున్నారు. కుటుంబీకులందరికీ మంచి ఉద్యోగాలు చేతినిండా జీతాలు తీసుకుంటూ ఆనంద జీవనం గడుపుతున్నారు.

సేలంలో ఒక హోమియో వైద్యుడి కూతురు పెళ్ళైన ఆరే మాసాలలో విడాకులతో ఇంటికి వచ్చింది. ఆ వైద్యుడు ప్రతి వారం అమ్మను దర్శించి ఆర్తితో తన కూతురుకి మంచి జీవితం ప్రసాదించమని వేడుకునేవాడు. అమ్మకు వంట్లో బాగులేనపుడు వైద్యం చేసేవాడు. కూతురుకి ఒక డాక్టరుతో పెళ్ళి అయినది. తన మనవరాలితో ఆ తాత ఆడుతూ సంతోషంగా వున్నాడు.

అమ్మను ఏమార్చాలనుకుంటే అది జరగదనేదానికి ఒక ఉదాహరణ. ఒక భక్తురాలు తన అనారోగ్య కారణంగా అమ్మను ప్రార్థించుకుని మొక్కుబడి చెప్పుకుని వెళ్ళింది. ఆవిడ ఆరోగ్య వంతురాలైనది. మరునాడు వచ్చి అమ్మకు మీరాయి సమర్పించుకున్నది. కానీ తాను అమ్మకు మీరాయితో పాటు నూరు రూపాయలు కూడా సమర్పించు కుంటానని చెప్పుకుంది. అమెకు కలలో ఒక ముసలామె తాను కొండపైకి వెళ్ళే సగం దారిలో ఎదురువచ్చి కొండ ఎక్కవద్దని ఆపి వేసిందట. తనతో వచ్చిన వారు బ్రతిమిలాడి ఎలాగో ఈమెను కొండపైగల ఆలయ దర్శనానికి తీసుకెళ్ళారట. ఈమె మొక్కుబడి ప్రకారం మీరాయితో పాటు వంద రూపాయలు సమర్పించుకోకుండా ఏమార్చినందుకు సగం దూరం కొండపైకి వెళ్ళాక మాయిఅమ్మ ఆ ముసలావిడ రూపంలో వచ్చి కలలో అడ్డుకుందని తాను గుర్తించింది. తర్వాత మ్రొక్కు తీర్చింది.

సేలం వాస్తవ్యుడు గణేశన్ ఒక ఉడయార్ వద్ద మేనేజర్గా వున్నాడు. అతడికి మహాత్ములతో పరిచయాలున్నాయి. మాయిఅమ్మ సేలం వచ్చిన కొత్తలో అతడు పాలు, చేపలు రోజు సమర్పించుకునేవాడు. అతనికి భార్య, ఇద్దరు పిల్లలు వున్నారు. అతడు అమ్మకు చేసిన సేవ ఊరికే పోలేదు. అతడి ఇద్దరి కుమార్తెలు BE చదివి అమెరికాలో ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు. వాళ్ళ కష్టాలన్నీ అవలీలగా తీరిపోయి మంచి స్థితిలో ఆస్తులు అంతస్తులలో వున్నారు.

మల్లూరు గ్రామస్తుడు రాజు అనే కుర్రవాడు అమ్మపై భక్తి, విశ్వాసాలున్నవాడు. పెళ్ళి చేసుకున్న కొన్నాళ్ళకే ఇంట్లో తల్లితో, తమ్ముడుతో తగువులాడి ఇంట్లోనుంచి వెళ్ళిపోయే పరిస్థితి ఏర్పడినది. తన మిత్రులు, తోటి భక్తుల సహాయంతో ఒక చిన్న కొట్టు పెట్టుకున్నాడు. ఆ కొట్టు ప్రారంభ సమయంలో అమ్మ ఫోటో

వుంచి వేడుకగా పూజచేసాడు. ఇప్పుడు అతడి కొట్టు అమోఘంగా నడుస్తున్నది. అరుణ్ ఐస్క్రీమ్, ఫాంటా కూల్డ్రింక్స్కి ఏజెన్సీలు తీసుకొని 15 మందికి ఉద్యోగ అవకాశాలు ఇచ్చి సమాజానికి మంచి కార్యాలు చేస్తూ ఇతరులకు సహాయము చేస్తూ ఆనందంగా ఉంటున్నాడు.

అమ్మను దర్శించడానికి చెన్నై నుండి మాయిరాజన్ అనే భక్తుడు మాసానికి 5 సార్లు వచ్చేవాడు. అతడు రైల్వేలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. అతడికి అమ్మపై పిచ్చి భక్తి అని చెప్పవచ్చు. ఉద్యోగం ఊడుతుందేమో అనే చింతే లేకుండా అమ్మ దర్శనానికి వచ్చేవాడు. చాలా ఏళ్ళుగా ఇలా జరిగింది. రైల్వేపాస్ వుంటేనేగాని అలా రావడానికి వీలులేదు. ఏలాంటి సమస్యలు లేకుండా దర్శనానికి వచ్చేవాడు. ఉద్యోగం పోయే పరిస్థితి కూడా వచ్చింది. కానీ అమ్మ అనుగ్రహం వల్ల ఆ ఉద్యోగంలోనే పర్మినెంట్ అయి ఇప్పుడు పదివేల రూపాయల జీతగాడై భార్య పిల్లలతో హాయిగా వుంటున్నాడు.

సేలంలో అమ్మను చూడడానికి సింగపూర్ నుండి వచ్చే మేరీకి జెన్నిఫర్, జేసీ అనే ఇద్దరు అమ్మాయిలు. ఆ ఇద్దరి వల్ల మేరీకి పెద్ద సమస్య వచ్చి పడింది. మొదటి అమ్మాయి, భర్త మాట వినక విచ్చలవిడిగా తిరిగేది. అడిగితే భర్తతో గొడవ పడేది. రెండవ అమ్మాయి తన భర్తతో బాగానే వున్నా పిల్లలు వద్దనేది. ఈ విధంగా ఇద్దరు అమ్మాయిల సమస్యలతో మేరీ సతమతమయ్యేది. అమ్మ వద్దకు వచ్చి తన సమస్యలు మొర పెట్టుకొనేది. బాధ పడవద్దు. అంతా అమ్మ చూసుకుంటారని చెప్పి ఊరడించేవాళ్ళము. ఇప్పుడు పెద్ద అమ్మాయి తన భర్త మాట వింటూ సంతోషంగా వుంది. చిన్న అమ్మాయికి కూతురు జన్మించి మేరీకి చెప్పుకోలేనంత ఆనందముతో వున్నారు. తన కూతుళ్ళిద్దరు డాక్టర్లని మేరీ చెప్పగా విని - అమ్మ కరుణను తలంచుకుని మేమెంతో సంతోషించాము.

కాట్టాయంబట్టి అనే చోట పనిచేసే మురుగన్ కుమారుడు రవి BE కంప్యూటర్ చదివి ఉద్యోగానికి వెళ్ళక ఇంట్లో ఊరకే వుంటున్నాడు. తల్లిదండ్రులతో ఈ విషయమై గొడవపడి రవికోపంగా ఇల్లు విడిచి అమ్మ సమాధి వద్ద రాత్రి ధ్యానంచేసి తన బాధలు చెప్పుకుని దుఃఖించాడు. మరునాడు ఉదయమే మిత్రుల సిఫారస్ తో అమెరికా ఉద్యోగానికి దరఖాస్తు చేసాడు. ఏమి ఆశ్చర్యము! అమ్మ అనుగ్రహం వల్ల అతడికి ఆ ఉద్యోగంలో చేరమని, ఖర్చు అంతా కంపెనీదేనని ఆర్డరు వచ్చింది. ఇప్పుడు అమెరికాలో సొంత ఇల్లు కట్టుకుని పెళ్ళి చేసుకుని సుఖంగా వున్నాడు.

కృష్ణమూర్తికి సేలంలో టెలిఫోన్ శాఖలో ఉద్యోగం. అమ్మ అంటే అపారమైన భక్తి. తన కూతురికి కాలేజీలో Bsc లో ఇష్టపడని సబ్జెక్టులో చేరాల్సి వచ్చింది. కృష్ణమూర్తి ఈ విషయమై అమ్మసన్నిధిలో ప్రార్థించాడు. ఆశ్చర్యముగా ఆ అమ్మాయి కోరుకున్న సబ్జెక్టులో కాలేజీ వారు చేర్చుకున్నారు. అమ్మ వద్ద ఆ రీతితో వేడుకుంటే అన్ని జరుగుతాయి.

సేలం ప్యాలెస్ రైల్వే గేటు వద్ద నర్సింగ్ హోమ్ నడిపే వారు డాక్టర్ కుమరేశన్. డాక్టర్ రాజకుమారి దంపతులు మాయి అమ్మకు బియ్యము, పాలు తెచ్చేవారు. డాక్టరు కుమరేశన్ కు అమ్మపై అపారమైన భక్తి, స్వామి భార్యకు కూడా ఉచితంగా ప్రసవం చేశారు. మొదట్లో అద్దె భవనంలో నర్సింగ్ హోమ్ నడిపేవాళ్ళు. 5 సం||లలో రైల్వే జంక్షన్ వద్ద స్థలం కొని ఇప్పుడు పెద్ద ఆసుపత్రి కట్టి మంచి స్థితిలో వున్నారు. తమ ఇద్దరు పిల్లలకు MBBS చదివించి పెళ్ళిళ్ళు చేయించారు. వాళ్ళు సుఖంగా వుంటున్నారు. అమ్మ అనుగ్రహం వల్ల వాళ్ళ ఆసుపత్రికి వచ్చే రోగులు పూర్తి స్వస్థత పొందుతారు. మంచి మనసుతో అమ్మను సేవించినందు వల్ల అమ్మ

సమాధి కాబోయే 5 నిమిషాల ముందు ఆ దంపతులను పిలిపించి ఆశీర్వాదించారు.

కన్యాకుమారిలో అమ్మ వుంటున్నపుడు మధురై నివాసి గుండె జబ్బుతో బాధపడుతూ అమ్మను దర్శించినట్లైతే స్వస్థత చేకూరుతుందని విని అమ్మ దర్శనానికై వచ్చాడు. కానీ తాంబూలం వేసుకున్న అమ్మ నోట్లోంచి కారుతున్నపుడు తాను వెళ్ళి కొంత సంకోచిస్తూనే అమ్మ సన్నిధిలో కూర్చున్నాడు. అతనికి అమ్మ తాంబూలం ఇచ్చారు. తీసుకొని అతడు అది క్రింద పెట్టాడు. రెండవ సారి మళ్ళీ అమ్మ అతనికి తాంబూలం ఇచ్చారు. ఏదేమైనా ఫరవాలేదనుకుని నోట్లోవేసుకుని మ్రింగి వేసాడు. కొంతసేపట్లో అతనికి గుండె నొప్పి తగ్గడం గమనించాడు. మధురై తిరిగి వెళ్ళగానే ఛాతి ఎక్కరే తీయించుకొని చూసాడు. ఆ గుండె జబ్బు అసలే లేకుండా పోయింది. ఎలా అని డాక్టర్ మీనాంబాళ్ అడిగితే జరిగింది చెప్పాడతడు. వెంటనే ఆ డాక్టరమ్మ ఆ కన్యాకుమారి వెళ్ళి మాయి అమ్మను దర్శించుకున్నది. అమ్మ సమాధి దర్శనానికి 25-04-2003 రోజున సేలం వచ్చినవారు ఈవిషయం చెప్పి పరవశంచెందారు. అమ్మలాగా అప్పటికప్పుడే నివృత్తి చేసేవాళ్ళను ఇంతవరకు చూడనే లేదని చెప్పి ఆశ్చర్యపోయారు.

శుభం.
ఓం మాయి.
ఓం సాయి.

మా ఇతర ప్రచురణలు

1. అవధూత లీల శ్రీ వెంకయ్య స్వామి వారి జీవిత చరిత్ర	40 రూ/-
2. అవధూత బోధామృతం శ్రీ వారి బోధలు	15 రూ/-
3. శ్రీ స్వామి సన్నిధి శ్రీ వారితో వారి సేవకుల అనుభవాలు	15 రూ/-
4. అవధూత లీల (ఇంగ్లీషు)	30 రూ/-
5. భగవాన్ శ్రీ వెంకయ్య స్వామి (ఇంగ్లీషు , చిన్నది)	5 రూ/-
6. వార్తాలాపము	150 రూ/-
7. అవధూత లీల (తమిళం)	50 రూ/-
8. శ్రీ వెంకయ్య స్వామి (తమిళం , చిన్నది)	5 రూ/-
9. జ్ఞానేశ్వరి భగవద్గీత	250 రూ/-
10. శ్రీ ధనీవాలా దాదా చరిత్ర	15 రూ/-
11. శ్రీ వెంకయ్యస్వామి పూజ	1 రూ/-
12. వెన్నెల పూలు శ్రీ వెంకయ్యస్వామి దివ్యత్వం	1 రూ/-
13. సాయి కృప కలిచేడు భక్తుల అనుభవాలు	1 రూ/-
14. దివ్యలీలలు	1 రూ/-
15. బోధ యజ్ఞాయ నమః	1 రూ/-
16. ధర్మమూర్తి	1 రూ/-
17. పిలిచిన పలికే దైవం	1 రూ/-
18. శ్రీ శివనేశన్ స్వామీజీ దివ్య చరితము.	12 రూ/-
19. శ్రీ స్వామి కృప	1 రూ/-
20. మౌన బోధ	1 రూ/-
21. గురుస్తుతి	7 రూ/-
22. శ్రీ బూరై రంగన్నబాబు గారి దివ్య చరితము	6 రూ/-
23. శ్రీ మాధవదాసు గారి దివ్య చరిత్ర	4 రూ/-
24. శ్రీ పూండి స్వామి వారి దివ్య చరిత్ర	2 రూ/-
25. శ్రీ యర్ర దర్గాస్వామివారి దివ్య చరిత్ర	5 రూ/-
26. నమ్మలేని పచ్చిసత్యాలు	1 రూ/-
27. శ్రీస్వామివారి భజన పాటలు	1 రూ/-
28. చూచి నేర్చుకో	8 రూ/-

ఉచితము

1. మాష్టర్ గారి సత్సంగము	6. సర్వ సమర్థుడు
2. శ్రీభరద్వాజగారితో భక్తుల అనుభవాలు	7. అమృత వాక్కులు
3. మృత్యువుపై ఘన విజయము	8. శ్రీ కృష్ణయ్య స్వామి దివ్య చరిత్ర
4. స్మృతిమాత్ర ప్రసన్నాయ నమః	9. శ్రీ వెంకయ్య స్వామి (హిందీ)
5. స్మృతి రహిత ప్రసన్నాయ నమః	10. శ్రీ మాష్టరు చూపిన సాయి మార్గం
11. శుద్ధ చైతన్యమే తానైన పూజ్య శ్రీ భరద్వాజ మాష్టర్ గారు	
12. వాళ్ళుండేదాన్నిబట్టి గదయ్యా మనముండేది!	